

LEVEN DOOD LEVEN

Zohra Noach

LEVEN DOOD LEVEN

Zohra Noach

© Zohra Noach, Zohra Noach Foundation

www.psychosofia.nl

www.zohranoachfoundation.nl

www.zohranoachpublicaties.nl

Uit deze uitgave mogen uitsluitend de originele teksten in ongewijzigde vorm worden overgenomen met vermelding van de bron en de naam van de auteur

Studiemateriaal

Leven Dood Leven

Zohra Noach

Uitgave Psychosofia

Uit leringavond 14-12-84:

LEVEN EN DOOD 1

Diepgang

Het valt mij op dat deze leringen veel dieper ontvangen zouden kunnen worden wanneer er vanuit de mensen heel wezenlijk daarop ingehaakt kan worden vanuit het eigen zelf. Ik heb u de vorige keer nogal door uw eigen oude ellende, uw eigen oude eenzaamheid heen moeten sleuren. Door alles wat gezegd is kwamen de mensen als het ware in dat oude terecht en moesten nog een keer alles beleven. Soms zo diep, waarvan u gedacht had dat ben ik al lang kwijt en toch moest je daar weer doorheen en het weer opnieuw beleven. Dat is in de maand december en toch ook nog in januari de kosmische energie van het sterven, het zodanig loslaten dat het een natuurlijke dood kan sterven opdat vernieuwing kan komen, wedergeboorte kan intreden.

Dat sterven heeft plaats op alle niveaus van bewustzijn. Nu wil ik met u spreken over wanneer wij in ons innerlijk kunnen loslaten, wanneer wij durven te sterven in onszelf dat wij daardoor komen tot wedergeboorte, tot liefde in onszelf, want dan kan u zichzelf weer herkennen. Dit speelt zo sterk: je voelt het in de natuur om je heen, je voelt het in jezelf en je ziet dat wanneer je durft te gaan door dat lijden, durft los te laten durft te accepteren datgene wat er is, dat er in je een vernieuwing vrijkomt, een zo grote kracht waardoor je helemaal je zelf kunt zijn.

Het sterven in de stof, de dood, is een taboe in onze maatschappij, wij houden niet meer van de dood. Waarom zijn wij zo bang om te sterven? Sterven is overgaan tot een ander bewustzijnsvorm. Is loslaten de zwaarte van de stof, is geboren worden in de geest. Sterven houdt een dusdanige acceptatie van leven in, dat men daardoor kan sterven. Wanneer men zichzelf niet in zijn hele totaliteit kan accepteren dan is het stervensuur een grote pijn, een grote wanhoop. Wanneer men zichzelf in zijn totaliteit kan accepteren, met alles wat daar aanwezig is in jezelf, met al je pijn en met al je vreugde, wanneer je zo durft te leven vanuit de liefde in je hart dan mag je sterven en dan zul je sterven in vreugde, want dan weet je dat je sterven niet is een uiteenvallen, nee integendeel, het is het loslaten van het oude vervormde, van de ontcrachte stof en dat brengt je tot een waarachtige leven in de geest.

En die geest, in die sferen waar je komt daar is een opvang, daar is geleidelijk aan een bewustwording van de Algeest, van God, een bewustwording in jezelf, van het goddelijke in jezelf. En je gaat daar als je in een school op aarde en van sfeer tot sfeer krijg je hulp, heb je begeleiding. Maar de sfeer waar je komt, de begeleiding die je krijgt, is afhankelijk van het bewustzijn dat je hier op aarde vergaart. Dat is je basis om daar te zijn en daar evalueer je, daar verwerk je zodanig totdat je zover bent dat je weer nieuwe kracht krijgt en weer terug wilt, weer terug mag en weer opnieuw je hele menselijke cyclus gaat volgen.

Vreugde in het sterven

Ik zou met u willen komen tot een diep gevoeld inzicht wat sterven inhoudt en hoe vreugdevol sterven in wezen is. Ik zou met u willen komen tot een kunnen loslaten van illusionaire gebieden, het emotionele gebied maar ook: het mentale gebied, want hoewel het mentale gebied inhoudt de verwerking van de emoties, is zelfs het mentale gebied maya, illusie. De mens moet leren dat hij vanuit die stof door al deze gebieden heen tot in zijn ziel moet komen, tot in zijn hart, tot in zijn gevoel. En dat hij slechts vanuit de liefde in zijn gevoel werkelijk aanwezig is, hij al deze gebieden beheerst en dat hij in al deze gebieden zichzelf is en kan zijn.

Er is zoveel wat ik met u zou willen gaan bespreken, maar in uzelf moet die oproepende kracht zo groot worden dat u hetgeen wat gegeven wordt, de inzichten in het leven van de mens zelf, tot een levenshouding zult maken.

Het is niet voldoende om dit als een stroming, als een levensbeschouwing te zien.

Een mens kan een zodanige levenshouding verkrijgen, dat hij daardoor tot zijn diepste ik kan komen, dat hij daardoor kan sterven en daarom mag leven.

Dat zou ik u willen geven.

Kom met uw vragen, kom in verwerking in uzelf van datgene wat wordt gegeven.

Verlies u niet in discussies die vanuit uw mentaal vermogen worden gebracht,

verlies uw niet in emotionaliteiten die vanuit uw oude pijnen worden gegeven.

Kom tot een werkelijk dieper inzicht. En dat betekent ook een beetje sterven.

Het betekent dat u in uzelf misschien was u in uw emoties, misschien zat u nog heel vast aan alles wat u heeft beleefd, aan al die oude pijnen en dat u daarin u uzelf moet accepteren. Vanuit die acceptatie komt verdieping in uzelf waar door u weer dieper op dit alles kunt ingaan, komt verruiming, komt bevrijding. Misschien was u in uw leven al zo ver, dat u heel sterk stond vanuit uw mentale gebied en dat u dacht ik ben er al. En dan is het nu juist zaak "hij die staat, ziet toe dat hij niet valle", dan is het nu juist zaak om werkelijk heel erg diep te gaan schouwen: datgene wat ik mij heb veroverd, is dat werkelijk mijn eigen ik of is dat een illusie, geboren uit pijn, eenzaamheid, miskennen, schuld of wat dan ook, of is het een zodanige stilte, innerlijk. Dan zit u niet in uw mentale gebied, dan bent u in het spirituele gebied.

Als u kunt zijn vanuit een werkelijk innige diepe stilte in uzelf dan heeft u zowel het emotionele gebied als het mentale gebied tot uw vrienden gemaakt. waarin u de baas bent, waarin u uitmaakt wat er in deze gebieden gebeurd.

Verandering in de maatschappij

Er is mij gezegd dat deze levensbeschouwing, zo diep op de mens kan inwerken dat hierdoor er een werkelijke verandering kan komen: maatschappelijk, medisch, in onze tehuizen, in ons sociaal werk. Dat hierdoor de mens de andere mens vanuit de diepte, vanuit zijn gevoel benadert. Dat hij die mens niet overweldigt met alles wat hij van zichzelf heeft, nee dat hij die ander tot zijn recht kan laten komen en daarin zijn hulp mag aanbieden.

Er is mij gezegd dat wanneer ook in de medische wereld deze beschouwing zou doordringen, de gewonde mens die nu heus wel goed behandeld wordt door die medische wereld, maar niet tot in de ziel erkend wordt, dat dan deze gewonde mens juist in de ziel erkenning vindt, en juist tot werkelijke, liefdevolle opvang, verzorging begeleiding zal kunnen komen.

Ik zeg niet dat de medische wereld dat niet doet, maar ik zeg wel dat onze hele maatschappij zo vermaterialiseerd is, zo bezig is met bevestiging in de stof, dat er geen tijd, geen inzicht, geen mogelijkheid meer is voor werkelijke liefde.

Diep in je hart komend naar die ander, niets verwachtend van die ander, niets willend van die ander, gevend naar die ander. Van u in uzelf moet het uitgaan: wil ik werkelijk als een levenshouding hiermee verder?

Denkt u hierover na, voelt u hierover na, in uw hart.

Het sterven dat wij misschien straks op grote schaal moeten gaan doen, dat sterven houdt vernieuwing in. De bewustzijns van nu die met dit soort dingen in aanraking komen, deze mens komt op een punt dat hij de grens tussen dood en leven niet meer zo smartelijk zal ervaren. Waardoor zijn sterven zodanig kan zijn dat in het bewustzijnsproces dat hij in de sferen moet doormaken hij niet nog meer pijn zal hoeven te lijden door de herkenning van zijn eigen onvolmaaktheden van hier op aarde door zijn leven.

Wanneer het bewustzijn in de sferen over het leven op aarde duidelijk wordt dan zal een geestelijke persoonlijkheid heel erg kunnen lijden. Door vernieuwing van bewustzijn door de levenden zal de vernieuwing van het bewustzijn van de doden veranderen, evolueren, en dan door vernieuwing van bewustzijn door de doden zal de nieuwe generatie van levenden, levend in de stof, een vernieuwd bewustzijn hebben en zo draaien wij dan in een positieve spiraal.

Wij zijn verantwoordelijk voor onszelf en daarom voor onze broeder en onze zuster. Niet alleen voor de levenden in de stof, maar ook voor de levenden in de geest. Als u eens wist hoeveel hier in deze zaal meeluisteren, en hoe zij zich hierdoor verder evolueren. Dan begrijpt u hoe groot onze verantwoordelijkheid is.

Vragen en antwoord

Zelfdoding

--- Wanneer mag een mens voor een ander beslissen over leven en dood. Wanneer mag je iemand onthouden van een poging tot zelfmoord, en het omgekeerde wat in de medische wetenschap dus wel gebeurt, mensen die eigenlijk kunstmatig in leven worden gehouden.

1.Z.: Ik zou het niet zelfmoord willen noemen, maar zelfdoding.

Een mens heeft het bewustzijn wat bij hem of haar past, vanuit de vrijheid van geest mag die mens handelen zoals het hem of haar past. Je kunt het aanreiken het niet te doen met allerlei redenen omkleed of niet, maar die mens zelf is alleen verantwoordelijk voor wat hij doet, tenminste als hij de leeftijd des ondersheids heeft bereikt, dus niet een kind.

Wanneer mag je het leven beëindigen wanneer een mens kunstmatig in leven wordt gehouden. Hier past niet één antwoord op, dit hangt af van zoveel factoren: van de verantwoordelijkheid van de mensen die het begeleiden, van het inzicht dat deze mensen spiritueel hebben hoe deze persoon in zijn hogere bewustzijn met de persoonlijkheid is verbonden in het zijn, in het heel duidelijk kunnen aanvoelen of de geest van deze persoon zich nog met dit lichaam wil verhouden of dat het in wezen zich al teruggetrokken heeft en alleen lichamelijk niet tot loslating kan komen.

Er zijn dus veel verschillende factoren die je allemaal individueel moet bekijken. Maar waar het om gaat en wat de enige reden mag zijn dat degenen die een mens begeleiden die zelf niet meer kan beslissen of hij zal sterven of niet, niet vanuit zijn eigen ego, niet vanuit het eigen geconditioneerde denken, niet vanuit de eigen emoties te handelen, maar vanuit de stilte te vragen om verlichting, om inzicht, en zo te handelen.

--- In wat voor sferen kom je terecht als je zelfdoding hebt gepleegd?

2.Z.: Dat hangt helemaal af hoe deze zelfdoding gepleegd wordt. Wanneer deze zelfdoding gepleegd wordt vanuit een enorme gebondenheid, emotioneel, vanuit een heel grote pijn, een heel grote wanhoop. En wanneer deze zelfdoding plaats vindt vanuit een mentale vormgeving, een idee fixe, een fixatie, een frustratie dan zal de komst in het hiernamaals zodanig zijn dat het een hele grote opvang behoeft. Dus stel je alstublieft niet voor dat iemand die zichzelf dood, dat deze mens verloren raakt. De liefde Gods is zodanig dat niets of niemand verloren kan raken. Daar is een opvang en een zo grote liefde die deze persoon zal omringen, dat hij of zij daar de redenen van deze zelfdoding kan gaan verwerken en uiteindelijk zover kan komen dat hij weer opnieuw kan gaan proberen in een nieuw leven hetzelfde door te maken en dan misschien de kracht wel heeft.

Angst voor sterven

--- Ik weet in mijn hoofd dat angst om dood te gaan en angst om te leven heel dicht bij elkaar zitten.

3.Z.: Waarom ben je bang om te sterven?

--- Ik ben bang om los te laten, ik ben bang voor de pijn van het achterlaten.

4.Z.: Leven is in wezen afscheid nemen. Leven betekent zoveel kracht in jezelf krijgen dat je durft af scheid nemen, dat je durft los te laten alles wat je naar beneden haalt, alles wat je bindt, wat je beperkt. Sterven is zodanig loslaten dat je daardoor tot vreugde kunt komen en beleving van geest. Sterven betekent thuiskomen, echt thuiskomen. Je hoeft geen angst te hebben. Er is zoveel liefde, je wordt zo opgevangen, dat je daar niet bang voor hoeft te zijn. Maar om te leren sterven moet je leren loslaten in het leven. Want anders ga je door zoveel pijn heen wanneer je gaat sterven. En dat is niet nodig. En wanneer wij in onze ziekenhuizen en bejaardenhuizen de mensen die gaan sterven op deze manier zouden kunnen begeleiden dan zou er zoveel pijn en verdriet worden weggenomen, zoveel angst ook.

--- Wat is de beste manier om te sterven om je eigen spiritualiteit te bevorderen?

5.Z.: Je bedoelt hoe ga je nou door dat sterven heen. Het betekent dat je pas werkelijk klaar bent om te sterven, dat je werkelijk mag sterven wanneer je geleerd hebt in het leven alles los te laten. Wat betekent dat je open, vanuit je hart, alles van je leven moet doorleven. Zodanig dat je toch niet van het leven bent. Het is wat de Meester Jezus heeft gezegd: je moet zijn in de wereld, je moet alles beleven in je leven in de wereld, maar je moet niet zijn van de wereld, niet zijn van die stof alleen. Dat is een zodanige spirituele levenshouding, dat je daardoor tot steeds hoger bewustzijn komt, dus ook in de manier van sterven.

Cremeren

--- Ik heb gehoord dat het heel kwalijk is en als je gecremeerd wordt, omdat het fysieke lichaam nog nodig is voor de ziel.

6.Z.: Ik heb voor mijzelf gehoord dat ik mij moest laten cremeren. Waar het om gaat is dat de eerste drie dagen na de dood de geest zich losmaakt, dit is een heel proces. Een stervensproces is een barenproces, barenweeën. De crematie is, wanneer de mens een gevorderd bewustzijn heeft, helemaal niet erg. Wanneer die mens dat niet heeft zal het wel een bepaalde pijn geven, een zo grote schok zijn dat daardoor het loslatingsproces dieper werkt en vlugger gebeurd.

--- Dus in beide gevallen is het goed?

7.Z.: Ja dat is wel goed. Als het maar niet eerder gebeurd dan na drie dagen.

--- In India wordt er na 12 uur al gecremeerd.

8.Z.: Ik hoop dat hetgeen ik u nu ga zeggen bij u niet de indruk wekt dat het iets te maken heeft met discriminatie of wat dan ook. Het betekent: elk volk, elk land heeft zijn eigen groeps karma, heeft een eigen wereld karma.

Wat nu gebeurt heeft tot doel dat de geestelijke ontwikkeling van dit volk een snellere weg zal gaan. Dus alles wordt daarvoor ook als het waren gevormd, geschapen. Zelfs dit.

--- Je doet er 9 maanden over om van embryo te groeien tot een kind en in 3 dagen het loslaten? Ikzelf denk toch dat het een te sterke schok kan zijn als je zo in een oven wordt gestopt wat binnen drie minuten klaar is met een hele hoge temperatuur.

9.Z.: Voordat je die oven ingaat krijg je een zodanige adequate begeleiding dat daardoor het bewustzijn van degene die is overleden heel veel hulp kan krijgen. Negen maanden voordat je een kind, een nieuw mens bent, negen maanden van trillingen die bij elkaar gevoegd worden om tot dat wezen te kunnen gedijen. Drie dagen om te kunnen sterven. Tussen die geboorte en dat sterven ligt dat leven. En hoe meer bewustzijn in dat leven, hoe meer loslaten in dat leven, hoe groter bewustzijn in dat sterven.

Na de dood

--- Kun je wat vertellen van hoe het na de dood gaat, als je dus geen fysiek lichaam meer hebt en dan gaat in je andere lichamen je verwerkingsproces door.

10.Z.: In het boek De Witte Lotus heb ik trachten uit te beelden wat ik gezien en ervaren heb op astrale reizen. In de sferen zijn verschillende gebieden.

Het bewustzijn van de mens die sterft maakt ook uit waar deze mens naar toegaat.

Eerst wordt deze mens opgevangen in, ja het lijkt op een ziekenhuis het is groenig, het is een wat diffuus groen gebied waar persoonlijkheden liggen of rondlopen, waar een bepaalde begeleiding is van wezens die geen groene kleden aan hebben, wit.

Deze begeleiding duurt zolang de geestelijke persoonlijkheden dat nodig hebben, tot zij het bewustzijn krijgen dat zij niet meer in de stof leven en zich gaan afvragen: wat nu? Wie ben ik dan, waar ga ik heen? Daarin krijgen zij ook hulp. Het is wel zo dat de hulp die gegeven wordt absoluut opgeroepen moet worden.

Ik bedoel hiermee de hulp tot bewustzijn.

Dus wanneer de mens na zijn incubatie-periode, ziekenhuistijd, daar in de sferen tot bewustzijn komt dat hij niet meer in de stof leeft, dan zal deze mens een weg gaan volgen die zijn eigen bewustzijn vormt. En dan komt de verwerking van het aardse leven met alles wat daar aan vastzit. Wanneer deze mens in zichzelf een goddelijk zijn erkent en om hulp vraagt, krijgt hij daar begeleiding in, om dat te kunnen verwerken.

In "voetstappen in het zand", beschrijf ik in een soort sprookjesvorm wat ik heb gezien, hoe deze persoonlijkheden in een sfeer van wanhoop en pijn rondwaren, totdat hij in zichzelf durft te schouwen en in zichzelf accepteert. Ook in de sferen geldt hetzelfde wat hier geldt, durf in jezelf te kijken en jezelf te zien zoals je werkelijk bent in je volledige acceptatie en dan komt een moment van ontspanning,

een moment van stilte en dan komt genezing en hulp. In dat verhaal heb ik het zo uitgebeeld dat zij a.h.w. kijken in een schaal met water.

Het water is dat onderbewustzijn en dat in die zuivering van dat onderbewustzijn het erkennen van het eigen gezicht, de volledige acceptatie zit en daardoor de transformatie kan gaan beginnen.

--- Er wordt ook wel gezegd: Vraag niet om hulp maar wacht tot Wij tot u komen?

11.Z.: Dat is wat anders. Bij het overgaan komt die hulp vanzelf die is daar, die opvang is er. De vraag om hulp betekent dat je in jezelf erkent te behoren tot de éénheid van het Goddelijke Zijn, tot de totaliteit, tot het Al waardoor door die flits van bewustzijn de hulp komt tot verdere ontplooiing en ontwikkeling.

Wanneer je vraagt vader, Marietje, Opa help mij dat is heel wat anders.

Het is het verwachten van buitenaf, dus weer niet van binnen.

--- Je zegt dat er altijd hulp komt, maar hoe gaat het als er duizenden mensen ineens sterven, b.v. bij vreselijke ongelukken.

12.Z.: Dat is een soort paniek in de sferen, want iedereen die ook maar enigszins bewustzijn heeft moet dan aantreden om te helpen. En om in de sferen die genen te helpen van onze kant uit naar boven, daarom is het al zo noodzakelijk dat de mensen meer bewustzijn hebben. Dat wanneer zij sterven zij niet in een totaal niet denken te vallen, Als je niets weet, als je nergens in gelooft, niet eens in je eigen zelf dan is de opvang ook moeilijk en dat is dan wat vanuit de sferen mij is gevraagd om daar steeds over te spreken, hoe die verantwoordelijkheid naar beide kanten gaat.

--- Is het zo, dat er tegenwoordig mensen, die in de stof zijn, opgeroepen worden om daar aanwezig te zijn, bewust of onbewust?

13.Z.: Ja, en hoe meer bewustzijn mensen in de stof hebben, hoe meer zij kunnen helpen. En zij doen dat in de slaap en in het hogere bewustzijn.

Uit lezing op 11-01-85:

LEVEN EN DOOD 2

Wedergeboorte

Ik zou deze avond spreken over dood en leven. De stoffelijke dood die het stoffelijke lichaam doet uiteenvallen, opdat er een vernieuwing kan komen van geest, waardoor er weer een nieuwe stof kan ontstaan. Dat is een prachtige cyclus, een eeuwig durende spiraal. Maar niet alleen stoffelijk gebeurt dat, dat gebeurt ook geestelijk, dat gebeurt in onszelf. En de dood, het grootste taboe van onze tijd. Velen sterven om ons heen: geliefden, familie. En wanneer je daarmee geconfronteerd wordt, dan is dat de pijn van het afscheid.

Natuurlijk, dat is menselijk en dat moet ook.

Maar daarnaast hoop ik dat naast de pijn de hoop komt, op hereniging, de hoop op het licht voor juist diegene die je liefhebt en die weg is gegaan. En de hoop dat je door dit afscheid en de uiteindelijke hereniging nog meer in jezelf integreert de totaliteit van het zijn, werkelijke broederschap.

Vrouwen zeggen zusterschap, maar het is eigenlijk iets anders: de werkelijk broederschap is geestkracht, éénheid in geest.

Naast die dood en die wedergeboorte van de mens is daar die éénheid van geest waar wij naartoe moeten, die uiteindelijk zal resulteren in éénheid in de stof, dus in verbondenheid in liefde. Die kan daar alleen zijn wanneer er vernieuwing is ontstaan in ons denken en in ons voelen, in het veruiterlijken van ons werkelijke gevoel.

Er is mij gezegd in de begeleiding dat daar komt over de hele wereld, een zo grote oproepende kracht naar die vernieuwing, dat er niet meer aan voorbij gegaan kan worden, maar dat het wel van het hoogste belang is dat wij die energietrilling niet begerig pakken, dan gaat het toch weer mis, maar ons daarin laten meevoeren en dat herkennen in onszelf. En dan zodanig meedraaien in deze spiraal, dat je daar een stoffelijke werkelijkheid in dit leven hier op aarde van kunt maken.

Zuivering van het onderbewustzijn

En dat die vernieuwing van bewustzijn steeds groter zal worden. Dat vanuit deze vernieuwing de kracht komt om in ieder mens het onderbewustzijn zodanig te zuiveren, dat het bewustzijn kan reageren op de flitsen van het hogere zijn van ieder mens, waardoor dood uitgebannen wordt. Nu nog niet, de stoffelijke dood, want zover is de mens nog niet, dat komt over X-duizend jaar, maar wel geestelijke dood. En geestelijke dood is dat een mens zichzelf verplicht om van leven tot leven, in datzelfde karma terug te worden geworpen, om door lijden tot bevrijding te komen. Dat is iedere keer, of er een stukje meer uitgehold wordt, afsterft.

En ook dat heeft zijn goede kanten, want dat geeft afsterving, stervenspijn, opdat er nieuwe geboorte kan komen, barensweeën. Maar hoe meer bewustzijn de mens krijgt, hoe meer hij innerlijk kan zuiveren in zijn onderbewustzijn, waardoor hij/zij niet meer dwangmatig gedwongen wordt in dat lijden terecht te komen. er helemaal door verwrongen te worden, het eigen hoger zelf niet meer te kunnen herkennen. Dat hoeft nu niet meer en daarom zijn er met mij zovele mensen die geïnspireerd doorgeven en zovele mensen die zonder doorgeven heel geïnspireerd bezig zijn en zich nu aaneen sluiten om een werkelijke verandering teweeg te brengen. Want denkt u maar niet dat deze vernieuwing in u persoonlijk alleen maar plaatsvinden kan en dan is dat verder klaar. Nee. "Ben ik mijn broeders hoeder?" Ik heb niet de verantwoordelijkheid voor de ander, maar ik heb wel een zodanige grote verantwoordelijkheid voor mijzelf dat daardoor wat ik uitstraal naar die ander toelaat en in die ander het goede aanraakt. En wanneer wij werken aan dit vernieuwde bewustzijn, dan zijn wij hiermee bezig en heffen wij ons mensdom, deze hele planeet op tot een zo grote éénheid en liefde, dat het zich kan verbinden tot broederschap. Dat er geen lijden meer hoeft te zijn, dat wij geen aalmoezen hoeven te geven, dat wij werkelijk ons voedsel zullen delen met ieder van ons.

Deze stoffelijke dood die wij nog moeten ondergaan, soms vanuit een grote geestelijke pijn geestelijke wanhoop, vanuit een hele lichamelijke pijn. Lichamelijke wanhoop is een stoffelijk gevolg van dat wat in de geest plaatsvindt. Hoe langer de mens het lijden vasthoudt in de geest, hoe langer, hoe dieper wij het stoffelijk lijden ook nodig hebben om dit geestelijk lijden uit te kunnen werken. Begrijpt u hoe groot, hoe ontzettend veel omvattend deze vicieuze cirkel is?

Vragen en antwoord

Geestelijk sterven

--- Wat bedoelt u met geestelijk sterven, want ik dacht dat we nooit geestelijk stierven.

14.Z.: Geestelijk sterven is in duisternis komen, omdat je je eigen licht niet herkent en dat geestelijk sterven in een aspect in een leven zal dat aspect in duisternis brengen, waardoor je in een volgend leven door lijden door die duisternis van dat ene aspect heen moet om het weer te kunnen verlichten.

Eigen sfeer

--- Wanneer je sterft, moet je dan al die 7 sferen doorlopen, of kom je in een bepaalde gradatie van een sfeer om dan weer opnieuw te incarneren?

15.Z.: Je komt in een bepaalde gradatie van een bepaalde sfeer. Je wordt heel liefdevol opgevangen. Ik heb gezien hoe dat gaat. Bij een meisje dat zelfmoord heeft gepleegd. Zij werd in een sfeer gebracht waar zij helemaal tot rust kon komen en waar ook familieleden, geliefden om haar heen waren. Totdat zij zoveel kracht heeft dat zij kan gaan verwerken wat de aanleiding was waarom zij zelfmoord heeft gepleegd. Dat zijn verschillende gradaties die zij in die sfeer moet doorlopen, totdat zij tot een punt komt, om dit nog dieper te kunnen verwerken en te kunnen transformeren. Dan komt ze terug in de stof. Hoelang dat duurt en hoever dat gaat dat weet ik niet.

--- En die reïncarnatie kom je dan in een bepaalde spiraal terecht, lager of hoger of is dat naargelang je vorige leven is geweest of je karma?

16.Z.: Je komt dan natuurlijk in een bepaalde spiraal terecht. Je komt in een leven waar die trillingen naar je toe kunnen komen die jijzelf latent in je onderbewustzijn aanwezig hebt. En juist datgene komt eruit in dit leven waar je nog dwangmatig door beheerst wordt. Dat komt in gradaties van niveau naar je toe in lijden.

--- Je hebt gezegd over dat meisje, dat zo liefderijk wordt opgevangen. Nu heb ik begrepen dat er heel veel entiteiten zijn uit de oorlog, die nog zijn blijven rondhangen en die nog helemaal niet weten dat ze dood zijn. Wat gebeurt daarmee, ontvangen die geen hulp.

17.Z.: Dat is ook een mate van geestelijke vrijheid die deze entiteiten, onze medebroeders in de stof hebben. Zij hebben in zich die straling, die energietrilling die hulp accepteert of nog niet. Er is een enorm scala aan mogelijkheden daarin. Sommigen hebben nodig om in een bepaald soort van duisternis te leven en zodoende door lijden bewust te worden. Want dat zij gevangen worden gehouden in de emoties van de aarde en niet naar het licht verder kunnen is een grote mate van lijden. Dat is een trilling die zij in zichzelf hebben en zodanig uitzenden en verwerken dat zij die trillingen naar zich toe krijgen die dat tot een werkelijkheid maken.

--- Door voorouderverering kunnen mensen eigenlijk nooit loskomen, nooit uit die vicieuze cirkel komen.

18.Z.: Alles vernieuwt zich uiteindelijk. Wanneer het hele mensdom tot vernieuwing van bewustzijn komt, kunnen zij die met voorouderverering bezig zijn ook veranderen en vernieuwen.

--- Ik schrik er heel erg van dat je het probleem waarvoor je tot zelfdoding komt toch nog moet uitwerken. Je doet het niet om later nog eens met dat probleem geconfronteerd te worden?

19.Z.: Dat is helaas erg jammer, het klinkt wat cru maar alle potentiële zelfdoders zouden eigenlijk heel duidelijk moeten weten dat het totaal geen oplossing is. Tenminste niet als ze denken dat ze er dan totaal vanaf zijn, dat is niet waar.

--- Waarom kan je er dan wel ineens mee bezig zijn? Krijg je daar dan hulp?

20.Z.: Je krijgt hulp als je de trilling, de oproep uitzendt.

--- Maar in je leven is die uitzending niet gebeurd?

21.Z.: Dat hangt er vanaf of je die uitzending hebt gegeven.

--- Heb je die uitzending dan na de dood wel.

22.Z.: Dat is daar ook een evolutie proces, een groeiproces. Ik heb dingen gezien als in een ziekenhuis, het is een soort groene sfeer. waar vele mensen liefderijk worden verzorgd. Op een gegeven moment hebben ze blijkbaar zoveel geestelijke kracht dat ze daar dan uit komen. En dan verwerken ze stap voor stap alles wat ze in dat leven hebben gehad op aarde. Maar hun geest maakt uit wat daar is, wat daar ontstaat. En daar komt hulp bij.

Angst voor de dood

--- Ik ervaar bij mezelf een enorme angst voor de dood, wil dat zeggen dat ik heel erg bang ben voor het leven?

23.Z.: Ja, wanneer u in uzelf uw leven zou durven accepteren zoals het is, hoe moeilijk ook, zult u merken dat uw angst voor de dood minder krachtig is. Er is angst voor de dood omdat wij mensen onwetend zijn en denken dat wij in een heel groot gat vallen, in een niets. En dat alles wat wij zijn zomaar ophoudt. Dat is niet waar. Ons bewustzijn blijft bestaan. Onze geest en onze ziel blijven bestaan. Alleen ons lichaam gaat weg omdat het niet meer van nut is en wij het daarom moeten afstaan en moeten accepteren opdat wij in onze dood en in datgene wat erna komt tot vernieuwing kunnen komen. En opnieuw in die stof een stoffelijk lichaam mogen krijgen.

Wanneer u de continuïteit hiervan kunt zien, de enorme bescherming en liefde die dat in stand houdt, dan is er geen plaats meer voor angst. Maar dat begint dan met acceptatie van dat leven. Als u het leven niet kunt accepteren, kunt u de dood nog minder accepteren.

--- Waarom is in het Westen zo'n angst ontstaan voor de dood en wat is onze taak daarin.

24.Z.: Hoe materialistischer de trillingen zijn die wij mensen in ons hebben, hoe groter de angst om die materie los te laten. In het Westen van het land heeft de struggle for life a.h.w. veel meer energie, wat de mens meer aanspreekt. De mens die op dit halfgrond zit, leeft hoofdzakelijk, niet eens met behulp van, maar door de ratio, het denkvermogen, waardoor de angst om dat denkvermogen kwijt te raken, om in een niets te vallen verschrikkelijk groot is. Want in de westerling is veel minder herkenbaar zijn eigen spiritualiteit, zijn eigen afkomst, zijn eigen hogere zelf. Hij of zij heeft daar veel minder contact mee, dat begint nu te komen. Ik zie dat nu juist in het westen van de wereld, de westerse mens, de zo materiële mens nu tot een bepaalde herkenning gaat komen dat er meer is in hem of haar zelf dan hij in die materie kan vinden. Wanneer het licht, het bewustzijn groter wordt, wordt de herkenning van het duister ook groter. Dat is aan elkaar evenredig. Dus dan komt die angst voor de dood, waarvan de westerling weinig weet wat er achter zit, veel sterker naar hem toe. Maar dat heeft een functie, want daardoor gaat er iets bij die westerling open, komt er een bepaald verlangen naar om daar meer van te weten. Dus het toch een constructieve functie.

--- Maar hoe komt het dan dat in de historie een heel verloop daarvan is dat op een gegeven moment in onze geschiedenis waarop wij afgedwaald zijn van de spiritualiteit. Door het instituut kerk, doordat de kerk verworpen is tot een instituut? Ik heb het gevoel dat het daar mee samenhangt. Waarom is specifiek hier in het westen de spiritualiteit eigenlijk tot in de aarde gegaan en is de mens los gekomen van de spiritualiteit of hecht men daar geen geloof meer aan. Nu zie je inderdaad weer een opwaartse gang. Niets is voor niets, waarom is het specifiek hier dan?

25.Z.: Omdat de vormgeving die de westerling aan zijn spiritualiteit gaf te zeer benadrukt, te zeer een magie werd. De vormgeving werd zo belangrijk dat de spirituele essentie daarvan steeds meer terug trok, en ook alles wat dan weer met die materie van die vormgeving samenhangt. Dus dan komt de dood en de angst voor de dood groter naar boven.

Aspecten

--- Sterf je alleen aspect voor aspect, dus geleidelijk tijdens je aardse en geestelijke leven of ook met grotere sprongen naar andere sferen?

26.Z.: Beiden.

--- Moet je als je alles getransformeerd heb binnen een bepaalde volgende sfeer heel diep gaan sterven, om in een volgende sfeer te komen.

27.Z.: Heel diep getransformeerd lijden geeft heel diepe, heel hoge transformatie, dus vernieuwing. Hoe dieper en hoe constructiever je het lijden verwerkt en daardoor transformeert hoe hoger en hoe verder je vernieuwing komt, is.

--- Maar dat gaat per aspect.

28.Z.: Per aspect ja, niet in zijn geheel. Je kan niet alleen in één aspect omhoog springen, je totaliteit krijgt een vleug mee, waardoor alles meekomt. Maar in die andere aspecten zit de vijand, die slaapt niet. Daar zit dan weer je kans tot vernieuwing in weer lijden, waardoor je die andere aspecten vernieuwt.

--- Wat wordt onder aspecten verstaan?

29.Z.: Je karaktereigenschappen, de eigenschap jaloezie b.v. kan zich in vele aspecten kenbaar maken. Bijvoorbeeld een facet van een geslepen briljant heeft weer ontelbaar kleine puntjes waardoor die weer zoveel licht geeft. Al die puntjes horen bij dat ene facet en die horen allemaal stuk voor stuk uitgewerkt te worden. Wanneer een aspect, één zo'n lichtpuntje, vernieuwing krijgt wordt dat hele facet iets meer verlicht, maar komen die andere puntjes die nog niet helemaal tot licht zijn gekomen des te duisterder in jouw bewustzijn.

Hulpverlening

--- Hoe sta jij Zohra tegenover hulp bij zelfdoding, door vrienden of kennissen of van professionele kant?

30.Z.: Ik denk dat degene die om hulp gevraagd wordt, vanuit een niet emotionele sfeer, een niet eigen persoonlijk begeren om die persoon die dat wil gaan doen te veranderen, maar heel onpersoonlijk en daardoor echt liefdevol die ander te helpen. Niet te helpen met die zelfdoding, maar te helpen inzicht in zichzelf te verkrijgen waarom deze zelfdoding gewenst is. Wanneer die persoon een werkelijk inzicht heeft waarom hij of zij tot die keuze wil komen en dan nog erbij blijft dan is dat zijn vrije keus en zijn vrije wil en zijn eigen recht om dat te doen.

In de lezingen 'hulpvrager' en 'hulpverlener' wordt er heel sterk op in gegaan. Hoe die trilling van de hulpverlener, wanneer het vanuit zijn eigen emotionele persoonlijke begeren komt (hoe goed dat begeren ook is om te helpen) het bij die ander iets kan aanraken waardoor het juist gebeurt.

--- Als degene die hulp vraagt ziek ligt en niet in staat is om een eind te maken aan het leven, moet je dan verder gaan en actief hulp gaan verlenen?

31.Z.: Nee.

--- Ik kan mijzelf dan beschouwen als een instrument, zonder mijn eigen emotionaliteit en geweten, als instrument voor de keuze van de hulpvrager. Dat is op dit moment de ethiek die in de hulpverlening speelt.

32.Z.: Dat is eigenlijk euthanasie. Ik vind dat zo'n mens die op dat moment werkelijk alleen maar dood wil in een totaliteit is van werkelijke destructieve negativiteit, want in het leven wat hij nog in zich heeft zijn vele, vele mogelijkheden. Is deze persoon door werkelijk inzicht heen gegaan dat het voor hem nu het enige is wat hem tot bevrijding kan brengen, dan heeft hij het recht om dood te gaan maar niet het recht om daar een ander mee te belasten. Want daarmee heeft hij de verantwoordelijkheid en de beslissing aan u gegeven.

--- Wat u zegt daar ben ik het mee eens. Maar nu wordt het in de hulpverlening omgedraaid doordat men zegt dat als je er als hulpverlener niet aan meewerkt je kennelijk de pretentie hebt dat je de ander toch nog het perspectief kan geven voor het leven.

33.Z.: Je kunt natuurlijk alles van twee kanten bekijken. Ik vind van niet.

--- Ik weet van een zwaar invalide mens die op verzoek anderen gevraagd heeft om te helpen bij het overlijden en daar ook duidelijk voor gekozen heeft. Zijzelf was zodanig verlamd dat ze dat gif niet zelf kon innemen, daarbij is ze geholpen en ze is overleden. Ik heb daar zelf een heel goed gevoel over. Ikzelf zou daar niet aan mee gedaan hebben. Maar ik kan het heel goed respecteren.

34.Z.: Dat is wat anders. Ik denk dat je dat geval voor geval moet gaan bekijken, en dat je daar niet in zijn algemeenheid over kunt praten, daar is het veel te diep, veel te teer voor. Ik vind ook dat zoals er nu over gepraat wordt, mee gehandeld wordt, het bijna een gewoon gegeven begint te worden.

Daar moeten wij ontzettend mee oppassen.

Ik denk dat je heel duidelijk moet verbinden met God in jezelf en dan vanuit die verbinding met die persoon die hulp vraagt en dat zo ook brengt aan die ander. Soms zal het inderdaad van je gevraagd worden om zo'n stap te moeten doen, maar dat is een karmisch gegeven. Het karmisch gegeven is dat bij die mens die dat vraagt aan degene die hem daar eventueel mee zou kunnen helpen een dusdanige karmische verbinding, een trilling is waardoor het mogelijk is dat het gebeurt. Of het gebeurt daar blijf ik nou even buiten. Maar wij zijn op aarde om karma, dus werk, te transformeren tot geest. Dus wat doe je daar mee. En dat is een hele diepe gewetensvraag. Ik vind niet dat ik zomaar daar een uitspraak over mag doen, daarvoor is het veel te groot. Dat kan ik niet.

--- Mijn ervaring is dat mensen die over zelfdoding nadenken of daar pogingen toe doen, ontzettend om hulp schreeuwen. Dat ze eigenlijk door een soort gemis aan richting geven aan in hevige mate overstuur raken en tot zoiets komen.

35.Z.: Wanneer je alles en alles probeert om in die persoon een bepaalde vernieuwing aan te brengen in het bewustzijn is het heel goed mogelijk dat het totaal verandert, en dat de paniek van de eenzaamheid en angst

de mens vaak tot zelfdoding brengt. Maar als het niet vanuit die paniek is, als het vanuit een heel diep innerlijk weten gebeurt dat het zo voor hem of haar moet zijn, dan is het iets heel andere. Je kunt het niet zomaar over een kam scheren.

--- Kan je hulp verlenen aan mensen die je nabij zijn. Het is heel moeilijk om je eigen belang te scheiden. Je kunt dus vanuit een heel eerlijk gevoel denken: Ik wil dat echt, en ik doe dat op een zuivere manier, maar ik zal het nooit iemand aanraden het te proberen.

36.Z.: Hoe dichterbij je bij die persoon staat die hulp vraagt, hoe groter is die kans dat je dat vanuit je eigen emotionaliteit doet. Je geeft die hulpvrager dan een geweldige lading die dan ook nog moet verwerken.

Het uur van de dood

--- Wie of wat bepaalt wanneer je dood gaat, wanneer het uur van je dood is?

37.Z.: Bij je geboorte is de tijd van je sterven bepaald. De Heren van Karma zijn die wezens die zorgen dat de trillingen van alles wat leeft, in harmonie met elkaar zijn. Maar die Heren van Karma daar hoor jezelf ook bij. Je kunt zeggen dat je in samenwerking met deze Hogere wezens een onderdeel van een Heer van Karma bent, van je eigen karma. Je beslist zelf wanneer je geboren wordt, wanneer je sterft. Dat kun je herzien, maar dat herzien heeft plaats op een hoger niveau en moet een bepaalde mate van geestelijke kracht, hebben van geestelijke belangrijkheid, natuurlijk voor jezelf.

--- Moet het ook belangrijk zijn voor boven als je het besluit herziet?

38.Z.: Dat is alleen voor diegene die een zo grote uitstraling hebben en een zo groot geestelijk bereik naar de ander toe dat het daarom belangrijk is. Het gaat erom hoe groot die uitstraling van die persoon is waar dat nog herzien zou kunnen worden, omdat het kan zijn dat door het te herzien er nog meer aan geestelijk goed gewonnen kan worden voor de mensheid. (Dus niet voor die persoon alleen, en niet vanuit emotionaliteit van boven.) Of het altijd herzien wordt weet ik niet.

--- Kan het ook doorkruist worden door een auto-ongeluk?

39.Z.: Alles is geweten en voorzegd. Het is geen predestinatie. Je hebt in jezelf die trilling aanwezig, waardoor je datgene naar je toe krijgt, wat juist voor jouw van belang is, dus ook die dood, ook dat auto-ongeluk, ook je gehandicapt zijn. Ook je zelfdoding.

--- Het is voor mij nog niet duidelijk hoe dat zit met je stervensuur en je stervensdag bepaald hebben. Het is dus niet zo dat je zelf door je eigen bewustwording, je stervensuur later kunt stellen.

40.Z.: Nog niet. Later als de mens zo stijgt in zijn bewustzijn dat hij dat sterven in de hand kan houden. Wat nu belangrijk is is dat men weet dat het sterven al ingecalculeerd is in de geboorte.

Dat men tussen geboorten en dood heeft te door-leven, niet dat het over je heen komt maar dat je het doorleeft, in volledige acceptatie. Waardoor hij het lijden constructief maakt, waardoor hij de kracht van het lijden vermindert. Waardoor het bewustzijn van de totaliteit van de hele mensheid op een hoger niveau gaat komen.

--- Dat betekent dan ook dat alle facetten die je in je leven tegenkomt bij de geboorte bepaald zijn.

41.Z.: Ja en dat die samenhangen met die trillingen die je in jezelf hebt. Maar door steeds meer acceptatie en transformatie worden die trillingen veranderd en roepen niet meer dezelfde toestanden op.

Je bent onsterfelijk als gewone mens, wanneer je de liefde in jezelf werkelijk ervaart, dat door je heen laat dringen en dat durft uit te stralen naar die ander. Maar eerst moet je die liefde in jezelf tot in je ik maken, want anders kun je het nog niet uitstralen.

Eénheid in dood en leven

--- Het valt mij op dat die tegenstelling van dood en leven steeds zo duidelijk naar voren wordt gebracht.

42.Z.: Wanneer het bewustzijn zodanig verlicht is dat er geen angst meer hoeft te zijn voor de dood. Want het is geen gat waar je in valt. Je lichaam verdwijnt (dat is een verandering van materie) maar het bewustzijn blijft bestaan, dat verandert niet. Dus is er dan ook geen dood en leven meer.

--- Dat kan je dan helpen door de transformatie op aarde, als je daarvoor zou kiezen. De wens leeft in ons Aquarius mensen om de aarde te helpen transformeren naar een lichtende planeet, maar je kunt dat ook heel goed doen als je niet in een lichaam bent?

43.Z.: Ja heel goed, je weet niet hoeveel begeleiders hier om ons heen zitten. Dood voor ons betekent duisternis, pijn, verdriet, wanhoop. Wanneer dat bij dood weg gaat dan blijft alleen bewustzijn over, dus liefde, dus transformatie, dus verandering van ons in ons denken in ons handelen, in ons zijn.

--- Kunnen wij iets doen voor diegene die overleden zijn?
De zielen die om ons heen zijn?

44.Z.: Mijn ego heeft gevraagd aan de Begeleiding of ik met dat begeren, want het is ook een begeren, mocht komen met de zaal tot een zodanige verbinding dat wij vanuit ons belangeloosheid toch de liefde mogen doorstralen. Juist naar hen die nog niet helemaal tot het licht zijn gekomen. En juist naar hen die in duisternis zitten, die in gevangenschap zijn, geestelijk of lichamelijk. Ik zou u dus nu willen vragen om nog eenmaal met mij, niet in meditatie te gaan maar in een concentratie op al die mensen die gediscrimineerd worden. Al die mensen die in de sferen nog niet helemaal tot eigen bevrijding zijn gekomen. Dat mogen wij doen nu gezamenlijk, omdat wij zojuist in onszelf dat licht hebben geïntegreerd, in onszelf, in die meditatie tot herkenning van het eigen hogere zelf zijn gekomen. Geef elkaar de hand. Voel vanuit je eigen ik, vanuit je eigen basis hoe liefdevol dit is om die ander een hand te geven, voel dan vanuit de kracht die dat geeft, hoe je reikwijdte hebt verder dan hier, verder dan deze zaal, verder dan je eigen kleine ik, wanneer je dit doet vanuit de werkelijke liefde.

Broederschap

*"Vanuit ons zijn in U, Heer van het Licht,
roepen wij, smeken wij om broederschap.
Maar wij, Heer van het Licht,
ieder vanuit ons eigen kleine zijn
willen, kunnen, mogen datgene wat wij kunnen geven
om tot broederschap te kunnen komen,
nu aan U aanbieden.
En U Heer van het Licht,
zult in de oneindigheid van de liefde,
beslissen hoe datgene wat wij mogen geven
die ander die gekluisterd is in zijn banden
tot bevrijding zal brengen.*

*Zo mag Ik u dan geven vanuit het Licht,
vanuit die sferen,
waar deze liefde,
grote liefdesuitstraling tastbaar aanwezig is
nu in uzelf komend
zal reiken over de grenzen van dood en leven,
over de grenzen van ons eigen kleine zijn.*

*Ik zeg u, gij mens,
dat zo gij dagelijks in uw eigen meditatie
u richt tot de Heer van het Licht in u aanwezig,
herkent in uzelf uw goddelijk zijn
en dan verbindt met allen,
met al uw broeders en zusters over de wereld,
juist met die negatieve machten en krachten die nu zo groot zijn
dat gij mens, gij kleine mens,
dan groot zult zijn in uw kleinheid,
en dat gij Mij dan zult ontvangen en herkenbaar maken voor uzelf en uw naaste.*

*Heb uzelve lief,
opdat gij uw naaste zult kunnen liefhebben
Wat gij de minste der Mijnen hebt gedaan,
hebt gij Mij gedaan.
Dat de zegen, de kracht, de liefde
nu over zal komen."*

Neem dit mee, wanneer u naar huis gaat, bewaar het zorgvuldig in uw hart en laat het in stilte groeien en bloeien.
Dank u wel.

GEESTELIJK LEVEN

Cyclus van leven

Het is eigenlijk vreemd dat op een dag als vandaag - de dag is mooi, zo nu en dan heeft de zon geschinen, een bron van warmte, de zon is leven, om dan te moeten spreken over de dood en hoe leven en dood zich verhouden. Toch is ook dood een onderdeel van ons leven en zeer zeker een onderdeel van ons geestelijk leven. En geestelijk leven en stoffelijk leven zijn in wezen spiegels van elkaar die wij als mens, zowel het één als het andere in de cyclus van levens die wij hebben te gaan, zullen moeten ondergaan. Dood is onontkoombaar, stoffelijke dood is onontkoombaar. Zolang wij nog niet zo verlicht zijn dat wij zo transparant zijn dat wij geen materie, geen stoffelijk lichaam meer nodig hebben.

Maar de onontkoombaarheid van de dood kunnen wij op velerlei wijzen ondergaan, wij kunnen de dood ondergaan tegenstribbelend ons verzettend, in lijden en groot verdriet, vooral wanneer een geliefd familielid van ons wordt weggenomen.

Wij kunnen de dood ook ondergaan door deze dood te accepteren vanuit het weten dat het een onderdeel is van jouw bestaan, van mijn bestaan, van ieders bestaan.

De onontkoombaarheid van de dood heeft ons iets te zeggen, het heeft je te zeggen dat wanneer je in je menselijk leven, in je menszijn je verzet tegen datgene wat jij toen jij in dit leven kwam jezelf hebt aangetrokken, zelf hebt gewild, jouw leven onnodig, nodeloos verzwaaard wordt door lijden van dat verzet. Moet je dan met je armen over elkaar alles maar afwachten, en Gods water over Gods akkers laten stromen?

Acceptatie

Nee, het betekent slechts, dat je moet zijn, dat je kunt zijn, dat je die kracht in je hebt om datgene wat over je komt te accepteren. Dat er in jouzelf, in ieder mens, in u en mij, een zo grote kracht aanwezig is, dat je zowel je leven, je lijden, je vreugden, maar ook de dood aankunt. En dat in die dood gaan niet is een niets, waar je in valt, een gat, een vacuüm, een totaal moeten opgeven van alles wat jouw als bewust levend wezen uitmaakt. Het betekent dat de dood is een overgaan tot een leven van geest waarin er voor de stof geen noodzaak meer is, waardoor deze stof zich kan ontbinden en vernieuwen. Het betekent dat in het leven in de dood de geest primair is. Hetgeen dus betekent dat de gebondenheid, de overheersing, de dwangmatigheid van de stof daar niet meer heeft te gelden.

U zult denken: Waarom "hoeft"? Wanneer een mens dood gaat zonder ook maar enig bewustzijn van het leven in de dood, het leven na de stoffelijke dood, dan zal deze mens in dat leven in de dood, dus in de geest het moeilijk hebben om te accepteren dat, hoewel het bewustzijn blijft bestaan er geen mogelijkheid is om dat

in materie uit te werken, vorm te geven. Dan kan hij zich niet losmaken van de geliefden die hij heeft achtergelaten. Dan is het leven in de dood ook moeilijk. Daar is hulp, daar is liefde, daar is een bepaalde zodanige opvang dat wij mensen die in de dood, komen daar voelen dat het leven niet is opgehouden. Begrijpt u wat ik zeg? Zij voelen daar in de liefde dat het leven niet is opgehouden, maar na een bepaalde tijd van overgang, van ik zou haast willen zeggen incubatie, waarin zij hulp krijgen, komt toch het moment dat deze mens die zijn lichaam heeft verlaten in de geest zich verder zal moeten gaan ontwikkelen en hoe bewuster hij in het leven in de stof is geweest van de geest die blijft bestaan, hoe - gemakkelijker is misschien niet het woord - maar hoe vreugdevoller zijn ontwikkelingsweg zal zijn in die sferen.

Dood is leven

Bij de opdracht mij gegeven, zo'n elf jaar geleden, behoorde het feit ook, de basis uit te leggen aan de mens dat dood is leven, verder leven. Dat dood is transformatie, verandering in vernieuwing en dat uiteindelijk uit dood weer leven voortkomt. En dat het leven wat uit de dood weer voortkomt gebaseerd zal zijn op het leven wat aanwezig was voor die dood, begrijpt u dat? Hetgeen dus wil zeggen dat het bewustzijn waarmee je overgaat, dus naar de dood toe gaat, in de dood komt, dit bewustzijn, het bewustzijn van de geest Gods is.

Wat betekent geest Gods? Het betekent een oneindigheid van Liefde, een oneindigheid van Zijn, van Bestaan, van Intelligentie. Met intelligentie bedoel ik niet denken maar allesomvattend, universeel. Dat hoeft niet een gevangen zijn in een godsdienst of in een religie, in een groepering of wat dan ook te zijn. Het is een universeel gegeven. Het bewustzijn wat een mens dus in zijn leven heeft maakt uit hoe hij in zijn dood zal zijn. Maar het bewustzijn wat hij in zijn leven had, wat uitmaakte wat hij in zijn dood zal zijn, maakt ook uit hoe hij terugkeert in het leven. Hetgeen dus betekent dat de mens zelf zorgt voor zijn eigen evolutie programma van eeuw tot eeuw.

Aquariustijdperk

In dit Aquariustijdperk is de bewustwording, bewustwordingsenergie op een hoger niveau dan in de eeuwen achter ons. Hetgeen betekent dat dood sneller en soms lijkt het harder toeslaat, ook onder zeer jonge mensen. Maar wanneer wij kunnen leren dat deze dood niet is een afgrijselijk gebeuren waaraan wij helemaal kapot gaan, dan kunnen wij nog uit dat gebeuren het positieve en het vreugdevolle halen. Waardoor wij kunnen blijven bestaan in onszelf zonder vernietigd te worden in onszelf, zonder geen uitzicht voor het leven meer te hebben, dus ook niet voor de dood en terugkerend leven.

Deze laatste avond moest gewijd zijn aan de geest, de geest die in de mens is, de geest die de mens brengt van leven tot leven tot dood tot leven tot dood tot leven.

De geest die onvernietigbaar is, de geest die universeel is en die uit liefde bestaat. Maar de mens heeft aan deze geest door de kwetsuren, opgelopen in de opeenvolging van levens die hij gehad heeft, een bepaalde vervorming gegeven.

In de psychosofie, zoals ik dat mag noemen, dat is het gene dat wordt doorgegeven, wordt een weg, een van de vele wegen, aangereikt om die mens tot een dieper inzicht en begrip van zichzelf te brengen en dus ook van het waarom van zichzelf. Waarom ben ik zoals ik ben? Waarom reageer ik zoals ik doe? Wie ben ik? En ben ik wel iemand? Ik heb eerder verteld dat, toen ik hiermee begon, ik vanuit mijn geestelijke Begeleiding het advies kreeg bij mijzelf na te gaan hoeveel ik inleverde - moderne term - aan de ander, het andere, alles wat daar de hele dag gebeurde.

Tot mijn vreselijk grote schrik ontdekte ik dan aan het eind van de dag dat er zo'n afschuwelijk klein beetje was overgebleven van die mens die ik dacht te zijn. En in die jaren heb ik dus geleerd hoe, wanneer jouw eigen gezicht zich verliest in datgene wat om je heen is, in datgene wat van de ander is en in datgene wat naar je toekomt in situaties, wanneer jouw eigen gezicht niet werkelijk jouw gezicht blijft, er een vacuüm is, zo groot dat het jou vervormt, dat jouw positieve elementen, jouw liefdesvermogen, ondermijnd worden. Dat jouw bewustzijn daardoor - geestelijk bewustzijn - langzaamaan vervormd, ook ondermijnd wordt.

Dat heeft tot gevolg dat je je leven niet aankunt. Dat je in dit leven niet de juiste kracht, niet de juiste inzichten, niet de juiste vreugde hebt om dat leven aan te kunnen, hoe dat leven dan ook naar jou toekomt. Het leven heeft mij ook niet gespaard, net zo min als u denk ik, en in datgene wat men dan zegt: het heeft me niet gespaard - begin je dan uiteindelijk langzaamaan te ontdekken dat juist wat wij denken dat negatief is, dat lijden, dood, haat, wanhoop, dat het allemaal trillingen zijn, energieën zijn, die wij zelf noodzakelijk achtten voor onszelf toen wij kwamen. Omdat door datgene te beleven wat daar naar ons toekwam, wij ons konden bevrijden van bepaalde dwangmatigheden die daar ergens heel diep in onszelf in dat onderbewustzijn nog vastzaten en ons vervormden. En deze dwangmatigheden waren de aanslibbels uit al die vorige levens, leven na leven. Van het leven ook weer terug naar de dood. Maar die dood, die onontkoombaar is en die in deze tijd in wezen een groot taboe is en waar men liever niet aan denkt en waar men met afschuw - iemand is overreden, een ongeluk gehad, het is heel erg - maar toch met een bepaalde afschuw aan denkt. Ik geloof niet dat de mens ooit zover komt dat die met open armen zegt: nou kom maar alsjeblieft, lieve dood; dat is niet natuurlijk.

Vernieuwing

Wanneer wij de angst konden kwijtraken, wanneer wij de traumatische dwangmatigheid van die dood op een andere manier konden beleven, dan zouden wij het leven anders beleven. Dan zouden wij inzien dat wij die dood nodig hebben om ons te kunnen vernieuwen. En alleen al het weten dat je je kunt vernieuwen. En alleen al het weten dat je je kunt vernieuwen is nieuw leven, is alles opnieuw kunnen beleven. In het pinkstergebeuren, werd die dood ook stoffelijk overwonnen doordat

de energieën van deze mens, deze Meester der 5 elementen, zodanig in harmonie waren dat hij zich kon materialiseren in materie. Hij had de geestelijke dood overwonnen. Hij had ook de stoffelijke dood overwonnen. Van ons mensen, tweeduizend jaar later, kan dit niet geveerd worden. Wat wel een aanduiding is geweest in dat gebeuren is dat wij in onszelf om de geestelijke dood te kunnen overwinnen.

Wat is geestelijke dood? Geestelijke dood is wanneer je jezelf totaal ontken, dat is werkelijke ontkenning van God, dat is Godsblasting. En daarmee wordt niet bedoeld wat men daar in de moraal van heeft gemaakt, maar daarmee wordt bedoeld dat men die godsvonk die je werkelijk bent dus ontken. Deze zelfontkenning strekt zich dan niet alleen naar jouzelf uit, nee, strekt zich dan ook naar je naasten, naar je broeder, naar je zuster, naar je vrienden, naar iedereen. Want wanneer je in jezelf, jouzelf ontken door jezelf niet waardig te achten dit leven te mogen leven, jezelf niet waardig te achten in je persoonlijkheid dit hogere zelf wat in jou is neergedaald om in die materie zich te kunnen uitwerken, wanneer je dat niet de kans geeft door ontkenning in jezelf, ontken je dat ook in die ander. Dat is in wezen stapjes van geestelijke dood. En waar zijn wij mensen nu mee bezig? Als u de krant leest, als u de t.v. ziet, als u de filmen ziet waar wij naar kijken, dan zie je alleen maar ontkenning, alleen maar ontkenning van dat hogere zijn in ieder mens, de liefde van het eigen zelf en dus van die ander.

Vreugdevolle cyclus

Mij werd gevraagd om een ander licht te werpen op bepaalde uitspraken in het christendom, bepaalde uitspraken in de bijbel, bepaalde achtergronden die wij ons hebben opgebouwd in deze tweeduizend jaar en om te komen tot een zodanige integratie van dat goddelijk zijn in jezelf.

Misschien vindt u het woord goddelijk zijn veel te overdreven en te groot. Laten wij het noemen: dat universele zijn in jezelf om die mens in de leringen van de psychosofie die komen, daartoe terug te brengen en vandaaruit kan pas hersteld worden een werkelijke broederschap en een werkelijke zodanige uitdrukking van liefde naar die ander toe dat uiteindelijk deze wereld zich kan herstellen, deze aarde zich kan herstellen. En dit Pinkstergebeuren was een heel groot kosmisch vuur, was een vuur van inspiratie, van bewustwording en dat heeft zich zo medegedeeld aan die mensen die daar waren, dat zij elkaar konden verstaan ook al spraken zij elkaars taal niet. En veel daarvan, niet eens meer iets maar veel daarvan kan door ons nu ook tot uitdrukking worden gebracht, tot werkelijkheid worden gebracht. En op avonden als deze waarin u met mij bent verbonden, met elkaar bent verbonden in een zoeken, in een ontvangen, in een herkennen van dat hoger ik in jezelf en dus in die ander, op dit soort avonden is er een hernieuwd soort Pinkstergebeuren, is er een enorm groot kosmisch vuur van bewustwording.

Wanneer wij iets hiervan, ik hoop eigenlijk veel hiervan in ons dagelijks leven kunnen gaan hanteren, dan pas begint dood en leven, leven en dood een zodanige vreugdevolle cyclus te worden dat het uiteindelijk - ik zeg uiteindelijk, ik weet niet hoe lang het duurt - het voor de mens niet meer van belang is dat hij dood gaat.

Dit is een inleiding voor u opdat in u het vuur van het Pinkstergebeuren, uw inspiratie, u zover zal doorgloeien, zal verwarmen, verlichten, dat er daardoor in uw gesprekken onderling zoveel naar boven kan komen waarop geantwoord kan worden. En ik hoop dat u in die verbinding van die groepjes die u straks zult gaan vormen gaat herkennen wat daar in uzelf is, maar ook wat in die ander is. En in dat respect waar ik u steeds naar wil terugbrengen voor uzelf, herken daarin het respect voor die ander en herken dan in die verbinding de liefde. Want het liefhebben van jezelf betekent niet dat je je ego moet liefhebben, in nog meer te krijgen, nog meer te kunnen, nog meer te doen, nog meer te zijn, nee, dat je zonder begeerten belangeloos jouzelf liefhebt. Ik zou daar graag vragen over willen hebben.

Ik wou nog even wat zeggen. Ik hoop dat u wilt begrijpen dat juist het praten met elkaar hierover misschien datgene in uzelf aanraakt wat ik nog niet heb kunnen doen. En dat door herkennen van jezelf juist in die ander er iets in jezelf gaat gebeuren waardoor er als het ware belichting komt en misschien uiteindelijk verlichting met ons allen allen samen.

Vragen en antwoord

Hulpverlening

--- Hoe kun je een mens positief in zijn stervensproces begeleiden? Tijdens het stervensproces en daarna?

45.Z.: Tijdens het stervensproces, de angst voor het loslaten proberen niet weg te halen maar die mens daar doorheen te brengen. Maar de angst voor het loslaten van, men denkt zichzelf - dat is het ergste, daardoor is er verzet, daardoor wordt het lijden nog verergerd. En loslaten is het moeilijkste wat er bestaat. Dus zeker in het sterven. En daarin die mens helpen. Het waren drie vragen, de tweede was: daarna, na de dood. Wanneer de mens zijn overleden geliefde vanuit een te grote emotionaliteit vasthoudt, kan die overledene zichzelf in zijn bewustzijn, wat dus blijft bestaan, nauwelijks losmaken van die achtergebleven geliefden.

Dit heeft tot gevolg dat de overledene vaak te lang in de aardse sfeer moet blijven rondhangen, wat toch wel ten koste gaat van zijn eigen ontwikkeling. Natuurlijk heb je verdriet. Stel je voor dat iemand waar je erg veel van houdt doodgaat, het afscheid is vreselijk, het verdriet is heel groot en toch kun je door deze inzichten die je je eigen kunt maken, in dat verdriet iets van vertrouwen brengen, iets van loslaten,

iets van overgave. En dat is een trilling die je uitzendt en die een overledene kan zien, bewust kan zijn. En dat helpt, dat helpt dan zodanig dat hij of zij die weg van verdere evolutie durft te gaan. Hij moet ook durven. Het is eigenlijk hetzelfde als op aarde. Daar krijg je dan een bepaalde warmte, een bepaalde liefde, een bepaalde begeleiding, maar je moet het zelf doen. En hoe bewuster je bent, hoe meer je kunt overgeven, hoe rustiger en harmonieuzer je ontwikkelingsweg loopt.

--- Ik heb in mijn werk veel te maken met mensen die gaan sterven. Dan maak je vaak mee dat ze zo'n doodstrijd leveren voordat ze gaan sterven en heel erg onrustig zijn en zo. Ik neem aan dat dat ook vanuit die angst is die ze dan hebben. Maar ik denk inderdaad dat er dan ook te weinig voorbereiding is geweest op dat doodgaan. Is het ook zo dat de doodstrijd heviger is naarmate mensen daar minder voorbereiding voor hebben gehad?

46.Z.: Natuurlijk, al het onbekende is toch altijd wat angstig. Het onbekende, de mens weet niet wat hem te wachten staat en is daar dus bang voor. Als je iemand voorbereidt dan wordt toch een heel stuk van die onbekendheid en dus van die angst weggehaald en als je dat heel liefdevol doet dan voelt een mens zich daarin meegaan want dat is toch de natuur ook. Ik denk dat het erg goed is voor mensen die werken met zwaar zieken, om dit in gedachten te nemen en te proberen om hiermee te gaan werken. Het kan zoveel leed verzachten.

--- Ik denk soms wel eens ik moet proberen om die mensen te laten zien wat hun te wachten staat, dat ze daar vaak niet in geloven. Moet ik dat dan uitdragen op een of andere manier?

47.Z.: Uitdragen van iets waar je zelf in gelooft heeft altijd twee kanten. Als je dat te emotioneel doet dan krijg je weerstand, want dan komt er iets van je eigen persoonlijkheid daarin tot uiting, waardoor een ander zich of aangevallen voelt of tenminste het gevoel krijgt dat hij zich daarvoor moet afsluiten omdat het hem van hemzelf weghaalt. Ik denk dat je heel diep in jezelf genoeg intuïtie en genoeg liefde ook hebt om dit heel subtiel ook naar voren te kunnen brengen. Ik zou daar met de leiding, ik weet niet waar je werkt in een ziekenhuis of zo, daar toch eens over praten. Daar wordt in de ziekenhuizen erg weinig aan gedaan. Als je ziet hoe die mensen daar liggen, in afwachting van hun dood en eigenlijk is er niemand die zich daarmee bemoeit. Dat is toch iets dat met onze bewustzijns helemaal niet meer mag gebeuren, niet meer mag voorkomen. Praat er eens over met de leiding, maar vooral niet emotioneel, want dan krijg je toch dat men het afwijst.

Door de angst heen

--- Je bent vrij uitgebreid ingegaan op het proces na het sterven. Je zei: voor het sterven iemand door de angst heen te laten gaan en er niet omheen of het niet wegdrukken. Kun je daar iets meer over vertellen, over dat proces?

48.Z.: Men is gewend vanuit het taboe wat wij kennen om iemand die ernstig ziek is de mogelijkheid eigenlijk te ontnemen om vertrouwd te raken met zijn dood. Vanuit de liefde, vanuit bezorgdheid praat je daar dan niet over en laat je dan die zieke mens geloven dat hij toch nog wel beter zal worden. Je hebt natuurlijk als mens niet in de hand wanneer iemand zal sterven. Maar het is wel, vind ik, behorend bij het bewustzijn van de mens van nu, dat wanneer zoiets in zijn directe omgeving plaatsvindt, je ook een plaats moet inruimen voor de dood.

Die mens die ziek is er op voorbereiden dat het ook wel eens de dood kan zijn. Dat hoeft het nog niet eens te zijn, maar het kan. En de mogelijkheid aan die mens geven om daar dan doorheen te gaan en zich los te maken van de angst. En dat zul je heus niet doen bij iemand die griep heeft, nietwaar, maar toch bij iemand die ernstig ziek is. Er vindt zich op dit moment in mijn nabijheid ook zoiets plaats. En ik denk dat je die mens echt alleen maar kunt helpen wanneer je niet alleen maar uit vals sentiment, dat is eigenlijk bevrediging van het eigen ego, maar uit werkelijke liefde die mens helpt, bij de hand neemt en zo door die angst gaat samen. Dat hoort bij het nieuwe bewustzijn.

--- Ik denk toch dat ook een dilemma is wanneer je iemand mag aanreiken dat hij de kans heeft dat hij in een bepaald ziekteproces ook naar de dood toe zal gaan. Aangenomen dat het een geleidelijke overgang is, mag je dat zondermeer aangeven of wanneer begint dat? Dat delen?

49.Z.: Het hoort bij het bewustzijn van nu, dat dit eigenlijk altijd aanwezig is en dat het erg duidelijk wordt in een bepaalde ziekte of een ongeval, maar dat deze mogelijkheid toch heel duidelijk aanwezig is. En in datgene wat over de aarde gaat komen, allerlei toch bepaalde gebeurtenissen, calamiteiten, ligt de dood heus dicht bij. De mens moet daar vertrouwd mee raken, zonder nu in allerlei excessen te vallen.

Het vertrouwd raken met de dood betekent dat je niet meer in je totale persoonlijkheid vastklampt aan het leven. Wat dus betekent dat het leven de materie, wel heel erg belangrijk is, want het is je groeiproces, je groeiweg, de weg van evolutie, maar dat het maar een onderdeel is van je. Net zo goed als de dood maar een onderdeel is van jezelf. Alles wat je gebeurt, leven en dood, alles wat in het leven gebeurt is een onderdeel van jouw totaliteit. Hetgeen dus betekent dat jouw totaliteit alles en altijd overwint, wanneer je die totaliteit de kans geeft om dat ook zo innerlijk te beleven, echt te beleven. Niet alleen in het denken want dat is niet genoeg.

Geestelijke dood

--- Wat gebeurt er als je de geestelijke dood sterft?

50.Z.: Je gaat achteruit. Iedere achteruitgang is een ontkenning van die liefde en brengt dan een stoffelijke negativiteit voort die zich tot in hele zware calamiteiten kan gaan ontaarden. Het betekent dus dat hoe meer een mens niet tot die liefde in zichzelf kan komen, hoe zwaarder het lot wordt. Dat is dan niet alleen individueel, maar ook collectief. Kijk naar wat er nu gebeurt, wij zijn in een overgangsfase. Wij hebben de fase gehad van de verantwoordelijkheid op God buiten ons om, op kerk en alles wat daarmee samenhangt, op school op milieu, op achtergrond enz. Nou komt die verantwoordelijkheid naar onszelf toe, hoe pak je dat op? Deze verantwoordelijkheid is ontzaglijk groot. Die is individueel, want zonder individu kan er ook niet een collectief iets zijn.

Maar wanneer die verantwoordelijkheid, het bewustzijn van het eigen Godzijn zijn in jezelf niet werkelijk doordringt in de mens dan zakken wij steeds lager af, dat zijn de wreedheden, de liefdeloosheid, de afschuwelijke excessen, die krijgen als het ware steeds meer vorm, die worden steeds dieper in de menselijke geest gebrand. Dus de zuivering om daar weer vanaf te komen wordt ook steeds groter, steeds dieper, steeds zwaarder. Dat is waarom het kan zijn dat er kernoorlogen kunnen komen. Dat is waarom de aarde het karma uiteindelijk terug zal geven en er hele grote calamiteiten zullen gaan komen. Maar hoe groter het bewustzijn van de mens wordt, nu op dit moment het kan gaan keren, hoe groter de ommekeer ook wordt in de sferen, in de energieën die wij uitzenden en ook terug krijgen.

--- Is het zo dat je in je leven de geestelijke dood kunt sterven?

51.Z.: Wat is geestelijke dood? Laten wij eens nemen zo'n kamparts die vreselijke experimenten heeft gedaan, denk je niet dat deze mens niet eigenlijk een geestelijke dood is gestorven? Door wat voor hellen moet hij heen gaan omdat weer in harmonie te kunnen brengen. En dat is wat is gegeven: Mens komt tot bezinning, kom tot je zelf. Wat doe je jezelf en anderen aan? Hoever ga je? Hoever gaat de wereld?

--- Ik begrijp dat dat dan een geestelijke dood sterven is in je leven. Maar kan het dan ook zijn dat een vonk afsterft?

52.Z.: Dat hangt van het bewustzijn af waarmee alles is gedaan. De weg van karma gaat tot in de sferen en loopt ook daar verder, ook in de sferen, in onze oude catechismus leerden wij van hel en zo, dat is een esoterisch gegeven. Deze hel is heel reëel in de sferen, maar wordt veroorzaakt door het bewustzijn van diegene die zo geleefd heeft. Dus in wezen sterft hij daar wel duizend doden, geestelijk. Want hij gaat door allerlei hellen heen totdat er een zo grote verandering in het bewustzijn is gekomen dat hij een bepaalde harmonie kan verkrijgen.

--- Die verandering gebeurt door door die hellen heen te gaan?

53.Z.: Door bewustwording. Ja, want daar krijg je bewustwording door.

--- Maar echt sterven? Weg?

54.Z.: Ja, atomen kunnen vernietigd worden en als het wezen, het innerlijk wezen van de mens door zijn liefdeloosheid zodanig is misvormd dan kunnen inderdaad de atomen afsterven waardoor hij ook als vonk verdwijnt. Dan in een X-tijd in dat vuur moet verblijven om weer tot zuivering te kunnen komen en weer terug te kunnen komen. Maar dan heeft hij toch een bewustzijn als hij terug komt op aarde dat erg moeilijk tot liefde kan geraken. Moet weer van helemaal onderaan beginnen, en dat is ook een hel. Waarom willen wij onze hel toch zo graag scheppen? Maar ik wou liever niet aldoor over de hel hebben, laten we het over de hemel hebben.

--- Wat betekent dan dat Jezus de geestelijke dood overwon?

55.Z.: Omdat Jezus door de liefde een zo groot karma kon opheffen van de hele wereld, waardoor de mensheid tot inzicht kon komen van de eigen liefdeskracht.

Oorzaak en gevolg

--- Zoals een ziel heel bewust voor het begin voor een nieuwe incarnatie kiest, daar zijn ouders zoekt, hoe is dat ten aanzien van het einde van die incarnatie? Kiest hij zelf dat tijdstip uit? En ook de wijze waarop hij deze incarnatie weer verlaat, door ziekte, ongeval? En dan als laatste vraag: Kiest hij ook zelf uit het tijdstip van de nieuwe incarnatie?

56.Z.: Nou dat is een logisch gevolg, oorzaak en gevolg. Je kunt niet nu kiezen voor je volgende tijdstip van incarnatie, want dat volgende tijdstip van incarnatie is een oorzakelijk gevolg van alles wat nu gebeurt. Van alles wat je nu doormaakt, van het bewustzijnsproces wat je dus nu krijgt.

Het tijdstip is ingebed in de komst, dus toen je kwam zat je einde er al in. Dat is je plan, je eigen plan. De manier waarop, zijn mogelijkheden die in de akasha-kroniek zoals dat heet, dus in dat kosmische universum om ons heen, liggen. Die mogelijkheden dat zijn de responstrillingen, die komen op datgene wat jij uitzendt. Dus er zijn verschillende mogelijkheden. De mens heeft de keus, welke kiest hij, welke weg gaat hij? Dat einde staat vast, net zo goed als je begin vaststaat. Maar de weg daar naartoe die vul je zelf in. Soms kiest de ziel via de persoonlijkheid, een heel andere mogelijkheid dan bij vooraankomst toen hij nog in de sferen was eigenlijk zich had voorgesteld. Dat gebeurt ook en dat heeft te maken met het feit of die persoonlijkheid een hogere evolutie wil doormaken in dit leven, opdat die ziel in het volgend leven een nog bewustere persoonlijkheid kan creëren. Dat hoort ook in het plan, maar je bent zelf het plan, je bent eigenlijk aan een stuk door plannen, het plan aan het maken.

--- Als het einde vaststaat, kan een mens daar zelf iets aan veranderen? Hoe is dat met iemand die zelf een eind aan het leven maakt? Is dat dan vervroegd of zou hij toch dood gegaan zijn op dat tijdstip?

57.Z.: Dat einde was bij de komst al voorzien.

--- Op die manier?

58.Z.: Op die manier, nee. De mogelijkheden van groei van evolutie van deze persoon staan om hem heen. Die persoon kiest zelf welke mogelijkheid hij aanneemt, hij pakt om tot een bepaalde groei te kunnen komen. Iemand die zichzelf doodt kan het doen in een vlag van bewustzijnsvernauwing, dan is hij niet helemaal verantwoordelijk. Daar zal hij uiteindelijk weer spijt van krijgen in de sferen en terug willen komen om het weer over te doen, want hij heeft een bepaald stuk niet afgemaakt. Iemand die bewust kiest om zelf uit het leven te gaan, doet dat bewust, omdat die persoon op dat moment vanuit het bewustzijn wat die persoon op dat moment heeft, vindt dat de mogelijkheden om verder te komen te gering zijn.

Dat is ook een vrije keus die je moet respecteren, dan zal deze persoon in de sferen op een bepaalde wijze verder groeien en geestelijk tot datzelfde punt komen waar hij op aarde ook was en inzien dat hij terug moet naar de materie naar de aarde, omdat weer in die persoonlijkheid te kunnen vol-, uitvoeren. Want daardoor wordt het bewustzijn weer verruimd, waardoor de mogelijkheden in de volgende incarnatie weer ruimer zijn.

En wanneer iemand heel bewust de eigen dood kiest, dan mag daar niet meer gesproken worden over zelfmoord, dan mag een mens niet met medelijden daar naar kijken of met opgetrokken wenkbrauwen, of daar een oordeel over hebben of kritiek, want dan is deze mens heel bewust bezig met zijn eigen plan en dat is zijn recht.

Wat ik heel droevig vind, is dat het gebeurt in een bewustzijnsvernauwing, maar die droefheid geldt dan eigenlijk meer diegene die daar omheen staan, die daar achterblijven, want die persoon moet toch weer opnieuw.

En ook dat is dan een lering geweest.

Verantwoordelijkheid

--- Mag je mensen proberen ervan af te houden om zichzelf te doden? In welke situaties ze ook zitten?

59.Z.: Je mag altijd met iemand praten die dat van plan is, en daar aantonen dat wat deze mens wil gaan doen in wezen niets oplost. Maar als deze mens toch bij dat besluit blijft, dan mag je je daar verder niet mee bemoeien. Als je vindt dat je alles hebt gegeven om het die mens duidelijk te maken dat het in wezen niets oplost, dan moet je verder er van afblijven, want dan is het van die mens.

--- Dus wat in psychiatrische inrichtingen gebeurt, met mensen maar binnen houden, mensen beveiligen voor zichzelf?

60.Z.: Ik neem aan dat iemand die in een psychiatrische inrichting zit niet altijd helemaal in een open bewustzijn leeft. Vaak in een bewustzijnsvernauwing zit. Dan is het de verantwoordelijkheid van deze mensen om te trachten te voorkomen dat zij tot een zelfdoding overgaan. Maar wanneer iemand dat heel bewust bij volle geestelijke vermogens wil doen, en na een duidelijk gesprek, duidelijk uit de liefde aangereikt inzicht die mens daar niet op in gaat, dan is het van die mens. Ik zou dan aan iedereen willen zeggen dat, hoe emotioneler je met dit soort zaken omgaat, hoe juist meer weerstand er van die mens die dat al van plan is naar je toekomt. Dus in wezen bereik je dan erg weinig. Hoe minder je vanuit je gevoel van medelijden, van angst, van wanhoop, van verdriet dat doet hoe meer je die persoon kan bereiken, kan aanraken.

--- Bij die bewustzijnsvernauwing. Toen kreeg ik even bij je beantwoording een beetje het gevoel van: is dat inderdaad zo, dat zo'n tijdstip inderdaad vaststaat?

61.Z.: In die bewustzijnsvernauwing wanneer een mens dat zo doet speelt mee oorzaak en gevolg, de karmische oorzaak en gevolg. In wezen dus toch wel, want de trillingen die er dan spelen waardoor die bewustzijnsvernauwing optreedt zijn trillingen die die mens in zichzelf heeft meegenomen om tot uitwerking te brengen en om zich daarvan te bevrijden.

Nou kan een bewustzijnsvernauwing soms in die zelfdoding tot gevolg hebben dat er ook dan een soort bevrijding optreedt al hoewel die bevrijding ook maar een gedeeltelijke bevrijding is, want wanneer hij dus meer bewustzijn verkrijgt in de sferen, hij tot ontdekking komt dat hij toch weer terug moet om dat stuk toch nog te doen. Als u het niet begrijpt vraag dan a.u.b., want het is beter dat ik misschien te vaak wat zeg dan dat u naar huis gaat en het niet goed begrijpt.

--- Hoe zit het dan met actieve en passieve euthanasie in deze totaliteit?

62.Z.: Kijk, wanneer je kiest voor euthanasie dat is toch hetzelfde, daar kies je voor. Ook dat zit in jou ingebed toen je dus kwam. Want de trillingen die jou als het ware niet dwingen, maar voeren tot die beslissing, die maken dus ook jouw komst uit. Dus jouw komst is hetzelfde als jouw einde, je komst houdt alles in dus bepaal je zelf ook je einde. In die atoom die een mens wordt, daar zit alles in van het begin tot het eind, alles is oorzaak en gevolg, dus het eind is het gevolg van het begin waarmee alles is begonnen.

Bewustzijn

--- Ik wilde vragen hoe kan je jezelf realiseren als je dood bent. Je denkt dan immers niet meer? Intelligenties kunnen toch door ons communiceren, maar met wat?

63.Z.: Als je dood bent blijft bewustzijn bestaan en ook het gebruik van bewustzijn op een andere wijze dan de stoffelijke hersens dat nu doen, maar het bewustzijn blijft bestaan. Wij noemen dat denken in de stof, in de sferen is dat bewustzijn.

--- Het is dus toch denken?

64.Z.: Dus toch op een andere manier denken, op een hoger niveau denken.

--- Ik moet het toch op een menselijke wijze begrijpen?

65.Z.: Ja, je moet het toch op een menselijke wijze vertalen want het is vreselijk moeilijk om het anders uit te leggen.

Angst voor de dood

--- Wij zijn in de loop van onze levens al zo ontzettend vaak gestorven. Hoe kan het zijn dat wij daar nu we er weer voorstaan er niets van weten en er weer zo bang voor zijn terwijl het misschien al duizend keer gebeurd is. Kun je iets over de reden daarvoor zeggen?

66.Z.: Wanneer een mens heel precies zou weten alles wat in vorige levens met hem is gebeurd zou hij dit leven helemaal niet aankunnen. Want dan zou je steeds bezig zijn met de emoties van die vorige levens. Daarom is in de overleving van de natuur ingebed dat, wanneer je komt, je vrij bent althans in je bewustzijn. Dat je geen herinneringen hebt, maar dat is ook je kans om juist daardoor, omdat je geen herinneringen hebt jezelf weer een klein streepje verder te brengen.

Dat heb ik al eens in een andere leringavond gezegd. Als je zou weten hoe je bent geweest in een ander leven, waarin je precies zou weten wat en hoe je bent geweest, dan is het een fluitje van een cent, om in dit leven dan mentaal zo te gaan leven, zodat je niet: hetzelfde zou hoeven te herhalen. Het is van een allergrootste verdienste wanneer je, zonder dat je dat weet, toch vanuit dat innerlijke zijn jezelf in dit leven zodanig kunt ontwikkelen, kunt evolueren, dat je daardoor je werkelijke éénheid kunt verkrijgen met het goddelijk zijn, met alles wat leeft. De Liefde werkelijk in jezelf tot bloei kan brengen.

Begrijp je het verschil tussen een geleerde les waardoor je precies weet wat voor uitkomsten je moet opschrijven en iets wat je jezelf eerst nog moet gaan leren. Dat verschil daartussen is heel groot. Wat ik wel weet, ik heb zelf wel eens regressies gedaan met mensen, soms heel belangrijk en heel noodzakelijk vind: mensen nu in dit tijdperk van vernieuwing van bewustzijn gaan weten, begrijpen dat datgene wat hen nu zo plaagt, zo dwangmatig beheerst, zo manipuleert, een oorzakelijk gevolg is van iets wat is van langer geleden, wat al in dat onderbewustzijn bestaat, uit vorige levens. Dat is anders.

Dat betekent dat je met je wil, met je denken, maar vooral vanuit dat gevoel, dat jij dat dus aan kunt en dat je dat al eerder hebt beleefd en nu op deze wereld bent gekomen om dat in harmonie te brengen, op een heel andere manier met jezelf kunt omgaan. Je moet nog even iets vragen, want ik wil er nog verder op doorgaan.

--- Je praat nu over de vorige levens, maar mijn vraag is eigenlijk bedoeld over de dood?

67.Z.: Over die angst hè. De angst van de mens voor de dood is het loslaten. De overgave. Het tot een werkelijke overgave geraken in een volledig vertrouwen op dat innerlijk zijn, op dat Godsbewustzijn, op dat hoe verre ik wat in die mens vertegenwoordigd is. Want dat hogere ik van jou is nu gekomen in dit leven en heeft dus de dood natuurlijk gekozen, zonder die dood komen wij niet weer tot leven. De angst van de mens om los te laten, om eigenlijk zijn denken los te laten, zijn geconditioneerdheid als persoon, als materiële persoon los te laten, dat is die enorme angst, dat is dat gat waar die mens denkt in te vallen. Daarom durft hij niet los te laten. Maar als die mens nu weet dat er geen gat is, dat er een voortbestaan is, dat er in de dood geestelijk voortbestaan werkelijk waar is, dan hoeft die angst je niet meer zodanig te grijpen, zodanig te misvormen dat je niet meer los durft te laten en dus niet meer bij jezelf terug kunt komen.

Begrafenis en crematie

--- Wat is het verschil tussen begrafenis en crematie voor de ziel?

68.Z.: Het verschil tussen cremeren en begraven. Crematie is een vluggere wijze van zuivering en losmaken, houdt een vluggere mate van loslaten in zich, van zuivering. Begraven, doordat het lichaam nog een poos blijft bestaan heeft de overleden persoon het vaak, het hoeft niet altijd zo te zijn maar het gebeurt wel vaak, het moeilijker om zich daarvan los te maken. Ik denk dat dit het verschil is.

--- Mijn vraag is of dit het juiste moment was om suggesties aan te dragen om het gebeuren, een verlopen ritueel wat het begraven in feite heden ten dage is, nieuw leven in te blazen zodat het een feest wordt. Wat het gemakkelijker maakt voor degenen die achterblijven als wel voor de vertrekkers.

69.Z.: Het gemakkelijker maken voor de achterblijvers heeft voor beide partijen als ik het zo mag noemen een groot voordeel. Omdat daardoor de weg die toch gevolgd moet worden door de dood, voor degene die weg gaat wat makkelijker te nemen valt. Ik geloof nog niet dat de mens er aan toe is om dat in een feeststemming te doen, om daar in volle vreugde aan mee te kunnen doen. Ik denk niet dat wij daar al aan toe zijn.

Maar het kan wel dat die mens, niet in de doffe berusting zoals wij dat in ons Christendom geleerd hebben, maar wel in een sprankelende overgave kan komen. Want die overgave houdt vernieuwing in zich, is dus sprankelend, heeft esprit.

Het plan

--- Ik wil precies het verschil of de overeenkomst weten tussen Plan, Karma en de Wet van Oorzaak en Gevolg.

70.Z.: Ik zou zeggen ga even makkelijk zitten....

"In het Plan zijt gij mens en Ik ingebed.

In het Plan zijn uw energieën zodanig verbonden met Mijn energieën dat daardoor het Plan volvoerd kan worden.

Het Plan is:

De Liefde, de Hoogheid van de Liefde door de Eénheid van alle verbondenen, u en Ik, tot bewustzijn te brengen in de materie, dit is het Plan.

Hoe gij mens dit uitvoert is het karma, is oorzaak en gevolg.

En gij mens hebt de beschikking en de mogelijkheid in uzelf aanwezig, om het Plan zodanig uit te voeren

dat zij in gradaties van niveau de liefde werkelijk tot uitdrukking zal brengen in de materie.

En van leven tot leven hebt gij mens, door de mogelijkheden in uzelf aanwezig, het karma, de wet van oorzaak en gevolg in uw eigen handen.

In ons Plan tussen u en Mij is voor de komende tweeduizend jaar vastgelegd, door u en Mij,

gij mens en Ik

dat de Liefde uiteindelijk

tot het bewustzijn van de mens zal doordringen

opdat Mijn Schepping zich zo kan vervolmaken

dat het totale bewustzijn van elk levend wezen verhoogd zal worden.

Waardoor tussen u en Mij

een vernieuwing van verbinding zal ontstaan,

die wederom zal leiden tot een hogere ontwikkeling

en uitdrukking brengend van de Liefde

in de materie.

En zo gaan u en Ik van eeuw tot eeuw verder.

*Doch gij mens hebt de verantwoordelijkheid voor uw leven in uw eigen handen.
En Ik ben heel diep in u verborgen.
Ik ben zo diep in u,
nu door de vernieuwing van inzichten
die gij hebt verkregen,
voelbaar tastbaar in u aanwezig.
En in de loop der komende tijden
zult gij Mij herkennen
in al hetgeen met u zal gebeuren,
hetgeen gij uzelf hebt gericht."*

IN ELK STERVEN LIGT DE BELOFTE VAN EEN NIEUW LEVEN

Goedenavond dames en heren, u heeft in de inleiding een heleboel nieuws gehoord, hier en daar misschien niet zo leuk, aan de andere kant is elk afscheid een soort sterven. Maar in elk sterven ligt de belofte van een nieuw leven.

"Partir, c'est mourir un peu", zegt de Fransman, afscheid nemen is een beetje sterven. Maar juist omdat je gaat sterven, dus loslaat, daardoor komt er een soort bevrijding in je. Waardoor het nieuwe wat ook komt, het nieuwe leven, veel meer ingang kan hebben, veel meer toegang kan hebben en er een veel duidelijker integratie in jezelf kan plaatsvinden.

Dat vormgeven aan het nieuwe bewustzijn kan een mens alleen doen wanneer in die mens de bereidheid aanwezig is - en niet alleen de bereidheid, maar zelfs een zeer grote overgave - om van dat oude uiteindelijk afstand te doen. Zodanig afstand te doen dat er iets nieuws voor in de plaats kan komen.

Groei

Elk mens groeit. Elk mens evolueert, van leven tot leven, van eeuw tot eeuw. Maar ook in ieder leven, van jaar tot jaar, ik zou haast zeggen van uur tot uur. Dat evolutieproces is zo groot voor de mens, is voor de mens van nu gebaseerd op dat nieuwe bewustzijn, is van zo essentieel belang dat alles in die mens daaraan moet beantwoorden, daaraan mee moet doen. Want anders komt er een discrepantie in die mens, een strijd van datgene wat hij nog niet kan loslaten en datgene wat al staat te dringen: het nieuwe.

Het niet kunnen loslaten betekent eigenlijk te weinig van jezelf houden. Ik heb dat zelf ingezien na datgene wat bij mij is gebeurd. Niet genoeg van jezelf houden betekent dat je jezelf voorbij loopt. Dat je niet genoeg rekening houdt met dat hoge wezen wat in jou aanwezig is en wat van jou verlangt dat je in dit leven daaraan beantwoordt. Wanneer je vanuit datgene wat in je onderbewustzijn nog niet tot een volledige zuivering is gebracht, (daar zitten dan nog de oude schuld- en miskenningsgevoelens, de oude plichtsgevoelens e.d.) teveel wordt gedreven, dan heb je niet de juiste eerbied en liefde voor jezelf, waardoor je jezelf voorbij loopt. Dit veroorzaakt een soort middelpuntvliedende kracht, het is alsof je steeds dieper, steeds dringender, steeds harder wordt meegeslingerd in een spiraal, totdat je eruit geslingerd wordt.

Er is mij gezegd dat datgene wat ik moet brengen in woord en geschrift zeer reëel gebaseerd moet zijn op datgene wat ik als mens daarmee doe en daarvan heb ondervonden. Want hoe kan ik u iets aanreiken in theorie wat ik niet zelf werkelijk tot op de bodem heb doorleefd.

Dat zou eigenlijk een ernaast staan zijn en zelfs iets van hypocrisie inhouden, daar het dan alleen een bepaalde laag van je persoonlijkheid inhoudt. Ik moest daar tot op de bodem doorheen.

Dat tot de bodem erdoor heen gaan betekende in mijn geval, maar in zoveel andere gevallen bij zoveel andere mensen, een te groot plichtsgevoel; het plichtsgevoel op die manier is eigenlijk gebaseerd op hele oude schuldgevoelens, vanuit levens her, die wij allen hebben, niet ik alleen, niet u alleen, wij allen.

Los laten

Het vormgeven van dit nieuwe bewustzijn, wat dan juist gebaseerd is op die vernieuwing in de mens, op die zuivering in de mens, kan alleen werkelijk gebeuren wanneer de mens dat gaat inzien en durft los te laten wat nog gebaseerd is op dat oude in hem. Dat is een ontzettend groot proces. Dat maak ik niet alleen mee, dat maken honderden mensen met mij mee, misschien wel duizenden. U moet begrijpen dat een werkelijk nieuwe vormgeving van dat nieuwe bewustzijn echt alleen kan gebeuren wanneer u in uzelf, laat ik zeggen jij in jezelf, durft los te laten dat oude wat jou je hele leven heeft geconditioneerd. In alle kleinigheden, niet alleen in het denken, maar in jouw emoties, niet alleen in je emoties, maar in jouw spreken, jouw handelen, jouw zijn als mens. Dat is zo verdraaid groot, dat is jezelf a.h.w. onderste boven gooïend.

Dit betekent dat die nieuwe mens, de mens van dit Aquarius tijdperk, alleen een werkelijk zodanig grote inspiratie kan ontvangen in zichzelf, wanneer deze mens zichzelf durft toe te staan zich geheel los te maken van al het oude. Wanneer dit loslaten gaat inzetten, wanneer de mens dit gaat inzien, dan komt hij echter in zijn leven van alledag zoveel tegen wat hem juist tegenhoudt om los te laten.

Dit nu is een kosmische wet. Doordat die trilling van vernieuwing en verandering in die mens komt, wat alleen gebaseerd kan zijn op het loslaten, zal alles in het leven van die mens gaan meewerken om hem steeds harder rond te draaien in dat oude, wat hij juist moet loslaten. Dat heeft te maken met vernieuwing van bewustzijn.

Want doordat hij daar zo hard in wordt rondgedraaid - dat is die middelpuntvliedende kracht -, daar zo diep in wordt meegesleurd, wordt die mens absoluut tot in de vezels, zijn diepste innerlijk, duidelijk: hier moet ik uit, dit moet ik loslaten.

Nu heb ik genoeg gesproken over dat loslaten.

Vernieuwing

Nu zou ik met u willen overgaan tot de vernieuwing, de vernieuwing die plaats vindt in het bewustzijn van de mens. Wat houdt die vernieuwing nou toch in?

Deze vernieuwing, die nu in ons allen lichtend aanwezig is, die plaats gaat vinden in onze persoonlijkheid, betekent dat in de komende tweeduizend jaar de mensheid in zijn totaliteit tot een vernieuwing gebracht zal gaan worden. Maar dat 'gebracht zal gaan worden' gebeurt doordat wij individueel dat gaan doen.

Doordat wij, die nu in ons bewustzijn werkelijk vernieuwing krijgen, daar ook in de stof mee willen, durven en kunnen werken. Dit houdt in dat er in onze maatschappij een zodanige verandering van leefwijze, van denkwijze, van spreekwijze moet gaan komen, dat er daardoor een werkelijke vernieuwing in het hele maatschappijbestel kan gebeuren. Dat er daardoor uiteindelijk in de mens het diepste gevoel, het hart zal ontwaken. Want zoals wij mensen tot nu toe werken met dat bewustzijn, gebeurt dat vanuit ons mentaal vermogen, nog niet werkelijk gebaseerd op ons werkelijk innerlijk liefdesvermogen.

Het liefdesvermogen van de mens is ontzagwekkend groot. Want wij zijn geboren vanuit de liefde. Wij zijn gekomen vanuit het goddelijke, het goddelijk zijn. En dat is de éénheid in de liefde.

Maar de mens is in die eeuwen her, toen hij van bewustzijnsniveau tot bewustzijnsniveau moest geraken, deze liefdeskracht kwijtgeraakt. Die is zodanig versluierd geweest dat die mens daar niet mee kon werken. Dus werd vanuit de bescherming die wij hebben vanuit onze afkomst, onze goddelijke afkomst, door degenen die ons begeleiden in het zonnestelsel, de weg gegeven van het uitwerken van het karma, op het emotionele gebied en op het mentale gebied, zo doorgaand totdat wij komen, gekomen zouden zijn in het kosmische gebied. Hetgeen betekent de éénheid in onszelf te herstellen. Dat heeft eeuwen en eeuwen geduurd. Dat is gebeurd vanuit grote emotionele aspecten die in de maatschappij, in de cultuurpatronen, in de historie allemaal hun stempel hebben gedrukt.

Nu is het bewustzijn van de mens, het denkvermogen zodanig ontwikkeld, dat vanuit dat denkvermogen opgepakt kan worden de vernieuwing van bewustzijn, die komt van een hoger niveau dan het denkvermogen is. Maar het vatten alleen is niet genoeg.

De mens van nu, die werkelijk vanuit zijn diepste zelf, in zichzelf inziet dat hij of zij deze vernieuwing van bewustzijn in werkelijkheid moet gaan invullen, moet gaan beleven, echt beleven, deze mens zal zich moeten gaan bekwamen in de innerlijke kennis, in wat wij dan noemen de esoterie, maar de esoterie is dan gevangen in een paar boekjes; het betekent de wijsheid, de innerlijke kennis van de mens die hij in zichzelf heeft omdat hij van die zeer hoge afkomst is. Deze innerlijke kennis, die in een bepaalde mate ik dan mag doorgeven, is nu genoemd de psychosofie, de wijsheid van de ziel. Deze kennis heeft de mens, deze wijsheid heeft ieder mens in zich, maar omdat in ieder mens zoals ik u geschetst heb, dat karma steeds doorwerkt, de zuivering van zijn onderbewustzijn zijn eigen loop moet gaan - deze mens heeft nu het voordeel dat zijn bevattingsvermogen zo groot is dat hij de kennis die daar ook mee gepaard gaat, werkelijk kan bevatten en ook in zijn dagelijks leven kan toepassen, kan vervullen, kan invullen.

De Verhevene in jezelf

Dan zou je zeggen: is deze kennis dan alleen maar het mentaal vermogen?

Nee, dat is niet zo.

Deze kennis houdt juist in hoe men als mens, als nieuwe mens van deze tijd kan werken met de emoties, met het denken, met de eigen spiritualiteit, met het geheel, deze totale kosmische éénheid die wij zijn.

Nu zullen in de komende tijden, vanuit de grote liefde en bescherming van de Begeleiders van ons zonnestelsel, vanuit de Verhevene, de Maitreya, de Christus, zulke hoge energieën naar de mensheid toekomen dat deze mensheid werkelijk, zelfs zonder dat hij enige scholing behoeft in deze esoterie, in deze innerlijke kennis, toch tot een vernieuwing in zijn menszijn kan geraken. Het vraagt alleen van ieder mens een durven loslaten van al de oude gebondenheden.

Dat klinkt nou zo abstract, wat zou dat nou in 's hemelsnaam betekenen? Het betekent alleen dat je in jezelf moet durven toestaan dat, ondanks alles wat je geleerd hebt op school, ondanks alles wat je vanuit je milieu, vanuit je achtergronden weet, dat je een plaats durft vrij te maken voor een enorm groot besef. Een besef dat deze Verhevene zoals mij werd gezegd, deze Maitreya, deze Christus niet alleen is - laat ik het profaan zeggen - een figuur buiten je om, maar dat Hij zetelt in jou. En dat jij dus vanuit jouzelf deze Verhevene in jezelf draagt, in jezelf bent, in jouw gradatie van niveau van bewustzijn. En dat een zo immens grote verantwoordelijkheid is dat je, wanneer je dit werkelijk beseft, niet anders meer kunt leven dan leven vanuit deze verantwoordelijkheid.

Wat houdt deze verantwoordelijkheid dan in? Deze verantwoordelijkheid houdt in liefde, genade en een totale broederschap met alles wat leeft, in jezelf, vanuit jezelf met de ander, het andere, dit hele zonnestelsel, onze aarde, de dieren: alles. Als ik dit zo zeg dan zult u denken: mens, dat is toch verschrikkelijk groot, hoe krijg ik dat in godsnaam voor elkaar?

Het Goddelijke Plan

Het gaat langzaam, er wordt niet van u gevraagd om in een keer de hele wereld in zijn totaliteit te veranderen, want dat kan niet, dat lukt niet. Er wordt wel vanuit het Plan, vanuit de Hiërarchie gevraagd om in dit land, in Nederland - ik heb het nu over Nederland, want een stuk van dit Plan gaat over Nederland, speelt in Nederland - om jouw steentje, hoe klein en onaanzienlijk je ook denkt dat het is, (dat is niet zo) daaraan bij te willen dragen, daaraan mee te willen doen. En dat kleine steentje is: kijk, treed diep in jezelf, van dag tot dag, en kijk naar jezelf. En kijk bewust naar jezelf. Dan gaat het er niet om of je veel hebt geleerd, of je veel bezit of wat je mag hebben of zijn. Dan gaat het er alleen maar om: hoe ben jij als mens? Hoe ben jij voor jezelf? Hoe ben jij daarom voor de ander?

En heus, dat is geen geprevel, geen oudtestamentische Bijbelexegese, maar dat is vernieuwing die jij jezelf niet vanwege - en nou zeg ik iets wat als blasfemie uitgelegd zou kunnen worden - zelfs niet vanuit de Christus of vanuit God maar vanuit jezelf, omdat jij God en dus de Christus in jou hebt en bent. Begrijp je het verschil? Dit is een allerverschrikkelijkst groot verschil. Dat is een ontzaglijke grote verantwoordelijkheid. En één van jou, van mij, van iedereen zo helemaal vragend daaraan mee te doen. Kun je, wil je dat weigeren?

Straks - en wat is straks, dat weet ik niet - dan zullen de energieën zo hoog zijn, zodanig naar deze planeet worden gezonden dat de mens die hier moet kunnen ontvangen, moet kunnen opvangen. Dat kan alleen wanneer in die mens deze vernieuwing plaatsvindt tot in zijn doorgewone persoonlijkheid van alledag, of je nu achter het fornuis staat, of achter je typemachine zit, of je kinderen les geeft of wat dan ook.

Want wanneer deze energieën komen en de opvang in dit land nog niet zodanig is dat dat met elkaar kan corresponderen, dus resoneren naar elkaar toe, dan geeft dat weer strijd, weer discrepantie. En wij hebben al zoveel strijd gehad. Wij hebben het werkelijk in onze hand om de komst van deze hoge energieën tot een grote vreugde, een innerlijke vrede en een innerlijke basis van ons leven te maken. Want het is niet alleen omdat die grote energie komt, dat is weer buiten jou. Nee, die komt omdat jij daar bent en omdat jij dat kunt en wilt en durft op te vangen, te integreren.

Het is mij jaren geleden al gezegd, maar toen hield ik mijn hand voor ogen. Nu is die hand al weg. Vandaar denk ik dat het hart wat gek deed. Want toen kwam: mijn God, het is echt zo, dus ik moet het ook integreren, dus ik moet eerst loslaten om er verder mee te kunnen. Maar als je die hand zo voor je ogen weghaalt, dan komt dat zo verschrikkelijk duidelijk op je af. En dan sta je daar naakt, werkelijk. Wil je, wil je niet? Want je kunt, je hebt het in je. En dan is die confrontatie verschrikkelijk diep en doordringend. Ik denk dat dat met u net zo zal gaan beginnen.

Geestelijke vrijheid

Er zal dus in Nederland, in dit land waar de mens zegt de vrijheid zo lief te hebben, in dit land waar zoveel gevochten is voor die vrijheid, in dit land kan en zal een zodanige beweging komen dat het daardoor in dit land ook de mens een totale vernieuwing, ook geestelijk, zal gaan brengen. Hij dus een nieuwe geestelijke vrijheid gaat krijgen, waardoor in alle geledingen van de maatschappij, in alle disciplines van wetenschap, in het gewone normale leven verandering van patronen gaat komen. En daarin, daarvoor wordt gevraagd: wil jij daaraan medewerken vanuit jouw zijn, juist van wat jij kunt geven. Want dat is het allerbelangrijkste, dat een ieder dat gaat doen vanuit het eigen zijn. Niet vanuit wat vandaar komt, niet vanuit die hoge energieën die daar zullen komen. Want dan stel je het weer buiten jezelf om. Maar vanuit wat jij durft, wilt en kunt geven. Dat is de werkelijke vormgeving in het nieuwe bewustzijn.

Dan zijn er natuurlijk de verschillende wegen van hoe je dat in de realiteit tot werkelijkheid kunt gaan maken: spirituele genezingen, een andere wijze van gezondheidszorg, een andere wijze van psychologie - ik zou haast zeggen de psychosofie in de -logie. En dan ook in de pedagogie. Hoe gaan wij met onze kinderen om? Hoe brengen wij het kind van nu terug naar het eigen innerlijk, naar die eigen hoogste kracht in dat wezen mens, in zo'n klein kind aanwezig? Hoe zorgen wij ervoor dat wij mensen alles aankunnen?

Hoe zorgen wij ervoor dat onze kinderen datgene wat straks nog verder gaat komen - wat wij ons zelf hebben gericht op deze planeet - dat wij dat aankunnen, dat wij daar doorheen kunnen?

Ik zie het niet als een doemdenken of wat dan ook, maar er zullen calamiteiten komen. Maar de mens kan overleven, de mens kan zich daar doorheen vechten wil ik niet zeggen, lichtend doorheen gaan. Maar dat vereist dus alles wat ik nu heb gezegd, ik zal het niet nog eens herhalen.

Ik heb het gevoel dat er ergens een gordijn valt en dat het goed is om vanuit dit alles wat nu gezegd is, heel diep in uzelf uw eigen zevenpuntige ster, uw eigen licht weer te herkennen, weer terug te vinden, weer te voelen in jezelf.

Dan zou ik deze avond daarna graag met u doorbrengen in een dialoog, want het is of daar boven mijn hoofd een heel groot veld is waar zoveel bloemen groeien, die ik voor u zou willen plukken en aan u zou willen geven. Vraagt en u zal worden gegeven, klopt en u zal worden opengedaan. Van u wordt dan gevraagd dat vanuit uw zijn die bloemen gegeven mogen worden. Hetgeen betekent dat hetgeen in u aanwezig is verlangen is, werkelijk innerlijk verlangen om werkelijk diep in uzelf te komen en dat dat beantwoord zal worden wanneer dat gevraagd zal worden.

Meditatie

Laten we dan nu in meditatie gaan. Gaat u ontspannen zitten. Vanuit deze ontspanning, lichamelijke ontspanning, in een bepaalde veiligheid van weten dat u hier zit met mensen die uw broeders en uw zusters zijn, een veiligheid van geen aanval, geen verdediging, alleen maar zijn en vanuit dit zijn een zo diepe verbondenheid met uw hoogste lichtwezen, dat lichtwezen heel diep in uzelf aanwezig.

Wilt u eerst uw handen vragend open houden, ontvangend, vragend ontvangend, smekend in uzelf: herenig mij (in dit gebouw de Vereniging) met mijn hoger zelf. Laat ik toch zijn die ik werkelijk ben. Mijn God, laat mij zijn die ik werkelijk ben. En laat mij dan zo mogen getuigen van datgene, van die kracht, die energie, dat licht dat ik mag zijn.

Zo voel dan nu, juist in uw open handen, die lichtenergie, die kracht indalend in uzelf. Laat alles los. Laat al uw moeilijkheden los. Het piekeren daarover, het emotioneel zijn daarover helpt u niet. Laat het voor enkele ogenblikken helemaal los. En ervaar dan de genade van de liefde Gods, die hoogste energie in uzelf, hoe juist daardoor een mate van bevrijding juist in uzelf komt.

Vanuit deze overgave heel diep in uzelf, voel dat er als het ware een gewijde vereniging komt met al degenen om u heen. Voel hoe u opgenomen wordt in dit grote geheel.

En geef nu vanuit deze verlossing, vanuit deze grote vereniging. Streck uw handen nu naar voren uit, met de palmen naar voren. En voel dan hoe u verbindt. En voel hoe u uitstraalt. En hoe het weer terugkeert. En hoe u bent een radertje, wij allen, in dit grote geheel. En dat ieder radertje onontbeerlijk is.

En hoe in ieder radertje de allerhoogste kracht is. Straal uit datgene wat je werkelijk bent, God in jezelf, geleid door de Christus tot werkelijke vormgeving van dit nieuwe bewustzijn.

Laat nu je handen zakken en geef elkaar een hand. En voel het tintelen in je handen. En herken jezelf in die ander. En begrijp dat wanneer wij allen samen zijn in Gods naam er absoluut een einde aan het oude - en dus een begin gemaakt kan worden aan het nieuwe bewustzijn, aan de vormgeving van dit nieuwe bewustzijn. En begrijp dan dat alleen wij mensen dat kunnen doen. Geschapen vanuit de liefde, terugkerend naar de liefde, levend in de liefde. Dank u wel.

Gaat u nu een paar keer rustig en diep ademen. En begrijp dat dit een uitstraling was van een hele hoge energie. En dat deze energie nu vanaf vandaag ieder uur zijn weg moet gaan vinden in u mens, zoals u bent. En wanhoop niet wanneer u merkt dat u daar nog niet helemaal aan kunt beantwoorden. Dat kan niemand. Ik ook niet hoor. Dat is een leerweg. Maar wij zijn eraan begonnen. En daarom zullen we voleinden. Alstublieft.

Vraag en antwoord

De stof loslaten

--- Wat betekent dat: tenzij je er doorheen gaat. Wat is dan de relatie van de geest tot die stof die je losgelaten hebt.

71.Z.: Dat je innerlijk niet beheerst wordt door die stof, dus niet verandert vanuit je hoger zijn. Waar door de geestelijke impulsen vanuit het hoger bewustzijn niet onzuiver naar het bewustzijn toegaan. Dat dus dat onderbewustzijn een zodanig filter wordt, zuiveringskanaal, dat daardoor het bewustzijn van de mens, dus het denken, spreken, handelen net zo zuiver wordt als hij die impulsen krijgt. Maar dat kan alleen wanneer hij zichzelf als een éénheid ziet in de totaliteit geest en stof en door die stof - ik zeg het wat populair - heen kan fietsen zonder iedere keer in allerlei slootjes en greppels te vallen door de hobbels.

--- Maar wat doet die stof dan aan de geest?

72.Z.: Die stof werkt uit wat er in het energieveld van de ziel aan onzuiverheden ligt door alles wat die ziel heeft meegemaakt in al die eeuwen van levens.

De weg van de ziel is erg lang hè, en het tijdperk wat nu komt heeft een nieuw bewustzijn nodig. En dat nieuwe bewustzijn duurt voor vele zielen te lang wanneer zij van leven tot leven daar doorheen moeten. Dus in dit tijdperk zullen calamiteiten komen waardoor die ziel a.h.w. met een enorme klap geconfronteerd wordt met die stof waarvan hij zich los moet maken om terug te kunnen naar de geest.

--- Ik zit nog steeds te zoeken naar de betekenis van de stof, want het is alsmaar de stof loslaten; niet, niet, niet.

73.Z.: Wel, wel, wel betekent dat je wel door alles heen gaat; a.h.w. het opeet en dan niet er bijna in stikt en ook niet gelukkig het opeet maar gewoon als dagelijks voedsel beschouwt. Het betekent dus dat je alles wat in je leven gebeurt naar de waarde van de stof moet beoordelen, gebaseerd op de waarden vanuit de ziel, en dat weer gebaseerd op de waarde vanuit de geest. Wat dus weer betekent dat alles wat in dit leven met de mens gebeurt, hij moet aanvaarden in totale overgave. Dus zich daar niet geestelijk, mentaal en emotioneel helemaal door laat beheersen, want dan voedt hij het karma, waardoor die stof zich moet herhalen, eeuwigdurende herhaling. Dat is de psychosofie, dat de mens nu een zodanig inzicht gaat krijgen dat hij een uitweg kan vinden opdat hij niet nog eeuwen lang in hetzelfde niveau van herhaling vervalt. En als dat niet toch wel vrij gauw gebeurt, - ja wat is gauw, een paar honderd jaar schat ik, - dan zullen die calamiteiten, die dus opgeroepen worden door die herhaling steeds groter worden. Zo groot, totdat die mens eindelijk gaat zien, van binnen gaat zien en dus ook in zijn persoonlijkheid gaat zien dat het anders moet.

--- Er komt dus een nieuwe mogelijkheid voor de stof als die uit dat herhalingsproces komt.

74.Z.: Ja, nou eigenlijk voor de ziel van de mens.

--- Die heeft toch die stof nodig.

75.Z.: Ja, die heeft die stof nodig om dat uit te werken, dat duurt weer langer. Maar de nieuwe mogelijkheid zit hem daarin dat door die hele grote confrontaties die er gaan komen de mens werkelijk tot het bewustzijn komt dat die stof alleen maar is een onderdeel van de totaliteit, terwijl de mens nu denkt dat die stof eigenlijk zijn totaliteit is, wat helemaal niet waar is. Maar het hangt van het bewustzijn van de mens af hoe uiteindelijk die stof zich zal uitwerken.

PSYCHOSOFIE

Vernieuwing van inzichten

U hoorde mij zeggen: in de levens die deze mens heeft. Vanuit mijn overtuiging, die niet de uwe hoeft te zijn, ga ik daarvan uit, vanuit misschien een innerlijk daarvan weten, dat de mens leeft van leven tot leven, dat de liefde Gods hem of haar de kans geeft om ieder leven iets meer van dat volmaakte zijn in zichzelf tot bewustwording in zichzelf te brengen. En dat deze mens daardoor tot een steeds grotere bewustwording gaat komen van dat goddelijk zijn, van dat volmaakte zijn in zichzelf. Wanneer de mens door de vernieuwing van inzichten, door het opnieuw belichten van zeer oude waarheden - een waarheid blijft waarheid - wanneer deze mens door deze vernieuwende inzichten tot groter bewustwording komt van dat eigen volmaakte zijn in zichzelf, van dat goddelijk zijn in zichzelf.

Dan krijgt die mens meer bewustzijn over zijn eigen krachten en zijn eigen mogelijkheden. Dan heeft die mens meer durf, meer innerlijke kracht, meer vreugde ook om door dit leven heen te gaan, wat dit leven hem of haar ook brengt. In het lijden wat de mens ervaart, in de vreugde die de mens ervaart, in de emoties, in zijn geconditioneerde zijn, in zijn verhouding in de maatschappij, in alles wat die mens van dag tot dag mens doet zijn, daar is nog een diepere grondslag aan verbonden, daar ligt nog een diepere waarheid in die mens zelf, vaak nog verborgen.

Onze godsdiensten hebben ons geleerd hoe God de mens schiep, de kosmos schiep, hoe God ons daar werd getoond als buiten ons zelf. Dat heeft ons eeuwen lang vastgehouden en ons tot een bepaalde vorm van bewustzijn gebracht. Maar nu in de vernieuwing die wij mensen mogen ondergaan, nu komt God, dat God-zijn niet meer alleen buiten ons om, niet meer alleen het Grote Wezen daar in de sferen, maar dan komt het in ons, dan wordt het bewust dat wij dat zijn. Dan staat er in de bijbel: Zijt gij niet als goden? En nu, twintig eeuwen na deze woorden, nu begint daar een sprankje van nieuw licht, van hoop, van nieuwe hoop in ons mensen open te bloeien. Want zijn wij niet als goden? Hebben wij niet door het enorme grote offer wat twintig eeuwen geleden is gebracht niet mogen zien hoe een mens - hoe groot deze mens ook was, natuurlijk, in verhouding tot ons, maar toch - hoe deze mens kon zijn een God in zichzelf? En dan nu, nu begint het a.h.w. te dagen in onszelf dat wij in onszelf net zulke krachten, net zulke mogelijkheden hebben.

Kruisdood

En dan hoeft dat niet te zijn om tot een duizelingwekkend offer te komen of tot een kruisdood, maar sterven wij niet elke dag onze eigen kleine kruisdoden, hebben wij niet iedere dag weer onszelf door onze omstandigheden, door datgene wat ons beknelt, wat ons pijn doet, wat ons haast berooft van onze, ik zou haast zeggen

bovenmenselijke waardigheid, en moeten wij daar dan niet steeds weer doorheen? En soms dan hebben wij de moed daar niet meer voor, dan is het alsof wij in elkaar vallen, dan zien wij, dan voelen wij, dan herkennen wij niet meer in onszelf dat volmaakte zijn.

Dit niet meer herkennen van dit volmaakte zijn, van dit goddelijk zijn in onszelf brengt ons tot nog meer lijden, brengt ons tot blokkades, die zulke grote vormen kunnen aannemen dat wij daardoor het lijden niet alleen in stand houden, maar juist nog verergeren.

In hetgeen ik vanuit de Begeleiding, de geestelijke Begeleiding vanuit de sferen mocht ontvangen is een weg, een weg, een van de vele wegen, die leidt, die kan leiden naar meer inzicht in die mens van nu, opdat die mens van nu met deze inzichten zich het leven, vooral het karma, dus datgene wat hem of haar vanuit vorige levens in het onderbewustzijn is meegegaan, om dat in vrijheid van de mens die hij nu is te mogen uitwerken. En daarmee wordt bedoeld dat ieder mens die incarneert, in zijn onderbewustzijn oude karmische - karmisch is Sanskriet, betekent werk eigenlijk - herinneringstrillingen, emotionele gebondenheden vanuit vorige levens latent in zich aanwezig heeft.

Daar ontkomt geen mens aan, want in ieder leven maken wij van alles mee, doen wij van alles wat ons tot emoties brengt en emoties geeft. En vaak verwerken wij die niet, hebben wij die niet verwerkt wanneer wij sterven. Sterven is een overgangperiode, sterven is een overgang tot ander leven, tot vernieuwend leven, naar een periode waarin verwerkt kan worden wat in de stof op aarde is gebeurd. Zolang totdat die ziel in zichzelf de kracht voelt herrijzen om nog weer te proberen, om nog weer dat volmaakte zijn, dat goddelijk zijn opnieuw te proberen een klein streepje verder te brengen in de realiteit van de stof, van de materie.

Nu is ieder mens, wanneer hij incarneert, zeer beperkt, beheerst door die oude herinneringstrillingen in dat onderbewustzijn. Maar die mens heeft godzijdank ook een enorm nieuw energieveld in zich van nieuwe mogelijkheden omdat hij juist is nu die nieuwe mens die hij nu is. Is hij ooit in een leven Marietje geweest, komt hij nu terug misschien als Jantje of Pietje of misschien wel als Sonja, dan heeft hij nu in dit leven al die mogelijkheden die persoon die hij nu is in zich kan meedragen. Hetgeen dus betekent dat die persoon zich absoluut in dit nieuwe leven kan bevrijden van de oude overheersende, vaak wat dwangmatige herinneringstrillingen die deze mens bepalen, die deze mens zodanig beheersen, dat die niet in de volle vrijheid - en deze eeuw is toch de eeuw van de vrijheid - kan zijn, kan bestaan in dit leven.

Een nieuwe weg: Psychosofie

Zo werd mij gezegd dat dan de psychosofie een weg mag zijn om de mens te brengen tot vergeving in zichzelf, tot liefde in zichzelf, tot eerbied in zichzelf voor het eigen goddelijk zijn, tot eerbied voor die ander, voor het goddelijk zijn van die ander. Dat dit een weg mag zijn van zo grote éénheid door erkenning van dat

goddelijk volmaakte zijn, dat daardoor kan komen in de wereld een vernieuwing van maatschappelijk bestel, een vernieuwing, bezinning op de lagere begeerten die wij mensen allemaal hebben vanuit onze oude oer angsten, vanuit onze drang om onszelf te bevestigen in de stof. En dat er dan door deze inzichten, die bezinning, een zodanige vernieuwing kan komen - en ik ben het onmiddellijk met u eens, ik hoor het al naast mijn oren van: dat duurt nog wel even, dat is waar hoor, dat kan ik weet niet hoe lang duren - maar het is toch aan ons, aan ons mensen van de nieuwe tijd om daar dan toch eindelijk mee te beginnen. En dan als vrije mensen, vanuit een vreugdevol, een vredevol werkelijke herkenning van dat volmaakte zijn.

Als u vanuit uw diepste zijn uw vragen laat komen, want uw oproepende kracht heeft in de hemelen zo'n enorme uitwerking.

Weet u dat wat wij mensen uitzenden in de sferen beweging brengt, in de sferen bewustwording brengt; dat hoe groter het bewustzijn van ons individueel, van ons collectief hier op aarde is, hoe groter het bewustzijn in de sferen is, waardoor de terugkeer wederom op een hoger bewustzijnsniveau kan gaan komen.

En denkt u vooral niet dat dit te maken heeft met het spiritisme, waarvan men denkt of zegt dat zij geesten oproepen. U heeft me uitgenodigd, dus u weet waar ik voor sta. Dus mag ik vanuit mij dat ook aan u aanreiken. Wat u daarmee doet is uw verantwoordelijkheid, de mijne is om het u aan te reiken. Dan mag ik u zeggen dat wij nooit alleen als aardse stoffelijke mensen leven, maar dat er om ons heen is een wereld van wezens niet in de stof, maar in de geest. En dat deze wezens zijn de zielen van hen die ons zijn voorgegaan. En dat wij daar in ons bewustzijn niet een dagelijks babbeltje van: hallo, hoe gaat het, heb je vandaag goed geslapen of zo mee moeten hebben. Nee, dat wij de verantwoordelijkheid hebben om diegenen die zich nog niet los kunnen maken van de aarde, doordat zij hun aardse periode nog niet verwerkt hebben, nog daaraan emotioneel gebonden zijn, om hen te helpen met onze bewustzijnsverruiming. En dat de verantwoordelijkheid daarvoor ontzaglijk groot is, want het maakt onze wereld uit.

Er is mij gezegd dat in al die eeuwen dat de mens bestaat, de mens heeft geweten van het leven in de geest, maar dat de mens daar bang voor was, daar met magische rituelen enz. mee omging, steeds eigenlijk in de lagere energietrillingen van 'het huis van de zeven gebieden', laat ik het zo noemen, dus steeds in de lagere gebieden daarmee bezig was, waardoor de mens ook datgene naar zich toehaalde wat laten we zeggen nog niet verlost was, nog in ellende was. Maar de mens heeft ook in zich datgene uit te zenden waardoor juist de hogere energietrillingen zich met ons kunnen verbinden.

Eénheid

Dat wij nu, vanuit de nieuwe inzichten, in het nieuwe tijdperk wat nu gaat komen, een zullen worden, een enorme grote verbinding, een éénheid zullen krijgen in de hele kosmos. Zoals de 'global brain' de hersens van de aarde, de éénheid in de aarde,

op deze planeet, van al het leven, waardoor je geen ander leven mag vernietigen, want dan vernietig je in wezen jezelf. Zo zal er eens een éénheid komen van ons in de stof levende mensen met die wereld van de geest, zonder dat wij ons hoeven te verdiepen in persoonlijke wezens, in persoonlijke trillingen, daar steeds in je persoonlijkheid mee bezig zijn, dus de hele dag met een geliefde gestorvene bezig zijn; dat is fout, dat is niet goed. Zij moeten zich verheffen naar het licht, zij moeten zich kunnen losmaken van de binding, de gebondenheid aan de stof. Maar wij kunnen daarin helpen door vanuit onze vernieuwende inzichten een groter bewustzijn van éénheid en liefde uit te zenden.

Weet u dat hetgeen u uitstraalt aan gedachten, aan emoties, dat dat in de sferen een bepaalde energievorm is, die helderzienden kunnen zien, maar dat deze energievorm datgene aantrekt wat daaraan resoneert. Zo zend je trillingen van angst uit: dat trek je aan en het verdicht zich, het versterkt zich en je voelt het zelf in jezelf ook. Zo zend je geweld uit, trillingen van geweld, van agressie, van haat en het verdicht zich en het gaat daarheen waar die trillingen al bestaan en het versterkt zich en het wordt groter. Dus wat gebeurt er wanneer wij trillingen uitzenden van een gevoel van éénheid, van vreugde in onszelf, van liefde, van herkenning van het volmaakte zijn: kunt u zich dat voorstellen?

Nu moet ik echt eindigen, ik dank u voor uw aandacht, ik hoop dat wij in een goede dialoog met uw vragen mogen verder gaan zo dadelijk.

Ik hoor dat er dan tijd moet zijn voor een lied. Mag ik vragen of er hier mensen zijn die gebukt gaan onder het verlies van een geliefd persoon, want dat heb ik gevoeld.

Hier heb ik een lied voor doorgekregen. Ik wist zoeven dat dit lied moest komen. Soms zijn woorden niet genoeg. Soms raakt een lied je van binnen zo aan dat je in vrede kunt komen met het verlies en dat je vanuit deze vrede die ander die jou - niet is ontvallen, maar die jou is voorgedaan, hem of haar die vrede kunt meegeven. Zodanig dat deze persoon zijn eigen lichtweg kan gaan en zich niet meer steeds gebonden voelt door jouw verdriet. Want ook dat is weer een vicieuze cirkel, dat keert weer naar je terug in verdubbelde hevigheid. Vind u dat dit lied nu gezongen mag worden? Ja? Deze liederen kwamen in het Engels door.

--- Het lied heet: Don't cry for me - huil niet om mij, mijn liefste. Eens zullen we weer samenzijn, achter de regenboog, buiten ruimte en alle tijd. En laat mij mijn eigen weg vervolgen en hou me niet vast. Want dan pas kan ik vrij zijn om mijn eigen engel te ontmoeten.

Don't cry for me, my darling.

Don't cry for me, my darling,
I am existing, invisible alive.

You feel yourself alone now, my darling,
But I am around you in light.

Refrain:

Don't cry for me, my darling,
We are close forever in heaven, my love.

My darling, your tears make me heavy and desperate.
Give me my freedom to be like an angel
My darling, I know sometimes we'll meet again
Beyond the rainbow out of time and space.

Refrain:

Don't cry for me, my darling,
I shall forever be in your consciousness.
You will never be alone, my darling,
Someday we'll return, liberated from our darkness.

Refrain:

MOZAÏEK VAN UITSPRAKEN

Uit gesprek op 15-06-84:

Schuldgevoel na de dood van een kind

--- Dood van S. De ouders vragen zich af of dit kind nog in angst leeft.

76.Z.: Nee, de behandelingen zijn stervensbegeleiding geweest. Ik heb die behandelingen gedaan terwijl ik bij mezelf wist: die wordt niet beter. Maar ik wist niet dat het zo gauw zou gaan. Dus het zijn stervensbegeleiding behandelingen geweest.

--- Dus eigenlijk heeft haar ziel gekozen voor de dood en nu zitten de ouders nog met de schuldgevoelens: hadden we dat niet op kunnen vangen. Hoe kan ik ze dat bijbrengen?

77.Z.: Ze heeft een zeer ongelukkig vorig leven gehad, waardoor zij zodanig emotioneel is gekwetst dat zij in dit leven niet kon ademhalen. De maan is uw adem: de yin kracht was er niet. Dus ze werd verteerd door het vuur vonk van de emotie. Dus die yin kon dat niet reguleren. Ze heeft gekozen om nu dit lijden kortstondig mee te maken waardoor ze ervan bevrijd kan worden. Dus als zij terugkomt heeft zij dat niet weer, dan is zij daarvan bevrijd. Het karma is afgelost hierdoor.

Uit gesprek op 28-06-84:

Het verloop van het stervensproces

Het doodproces, het aankondigen van de dood; het weten van de cellen daarvan zet een losmakingsproces aan de gang.

Eerst het levenslichaam van het fysieke. Het emotioneel lichaam, het mentaal lichaam en uiteindelijk de totaliteit vanuit de hele ziel, het hoger astrale en het spirituele.

Het terug trekken van bewustzijn uit een gebied betekent dat levensenergie of prana, de Geest Gods zich terugtrekt uit dat gebied. Het feit dat levensenergie zich terugtrekt uit de fysieke stof en het etherisch, maakt dan dat de fysieke stof niet meer bij elkaar wordt gehouden. "Van stof zijt gij gemaakt en tot stof zult gij wederkeren". De levenstrillingen uit het emotionele gebied, op de ijlere gebieden zijn dan nog niet teruggetrokken, wel in de stof.

De gestorven persoon, die entiteit, die ontstijgt de grovere gebieden en komt in een bepaald gebied waar een bepaalde opvang is, waar hij schoonheid ervaart. Nou hangt het er van af hoe die emotie- en mentale trillingen van die gestorven entiteit zich verwerken in het loslaten, dus in het ijler worden, waardoor hij verder kan stijgen. Die tijd die het duurt voor ze naar het zielegebied gaan wordt bepaald door hun acceptatie en hun overgave en zich werkelijk los willen maken van alles wat hun emotioneel en mentaal nog interesseert en vasthoudt. Het wordt stukje bij beetje gezuiverd en bij iedere zuivering verdwijnt er een stukje van het emotie en mentale lichaam.

Wij zijn 2 jaar geleden naar Bali geweest. Ik kom uit Indonesië en ik was er nog nooit terug geweest na 1950. We liepen daar rond en ik liep op het laatst bijna achterste voren. Mijn man zei tegen mij: Wat doe je toch gek. Ik zei: het is hier verschrikkelijk, de mensen hebben een grote voorouderverering en zijn de hele dag bezig met hun overledenen. En dat hangt allemaal boven je. Ik ben dat nu wel gewend, maar dat was wel wat veel eigenlijk. En dus heb ik dat verhaal Kamati, het eiland van begeerte geschreven (is toen doorgekomen en staat in het boek: "De Witte Lotus") en er werd gezegd: De mensen die daar wonen, leven vanuit een soort animisme-hindoeïsme, het is niet echt helemaal animistisch, maar het is ook niet helemaal hindoeïstisch. En die hebben die voorouderverering zo helemaal tot hun stoffelijk leven vastgehouden, zou ik haast zeggen, dat die zielen niet verder kunnen, die kunnen dan niet ontstijgen. Zij zijn ook verplicht om iedere keer terug te komen op dezelfde plek. Die spiraal blijft aldoor hetzelfde en gaat niet naar boven draaien.

Hulpverlening tot in de dood

Wanneer een mens, die het niet meer ziet zitten, zoals dat heet, hulp vraagt aan de ander, en de ander vanuit zijn kennis, vanuit zijn kunde, vanuit zijn inspiratie, die ander helpt, maar deze mens niet op de weg zet om vanuit de eigen waarde, vanuit de eigen mogelijkheden, naar werkelijk geestelijk inzicht in zichzelf te komen, zal zijn hulpverlening niet de gebieden van de geest halen. Zijn hulp zal rondzweven in de lagere gebieden van de geest, in de astrale gebieden, in de stof.

Natuurlijk is het in de stof nodig, maar om te voorkomen dat het zich zal herhalen, om er voor te zorgen dat deze hulpvrager werkelijk inzicht zal krijgen, dan moet het verder gaan. Het verder gaan impliceert, dat er een inzicht, een begrip moet komen in wat die mens aan mogelijkheden en aan beperkingen heeft. Waarom hij gebukt gaat onder zijn beperkingen, waardoor hij hulp nodig heeft.

Heeft hij dit inzicht niet verkregen, dan zal hij weer terug moeten komen met hetzelfde en dan moeilijker en zwaarder.

Willen wij uiteindelijk, wij allen, toch eens verlost worden, willen wij eens op deze planeet een werkelijk menselijk bestaan kunnen opbouwen, willen wij van deze planeet een werkelijke nieuwe aarde maken, dan zullen wij ons begrip zodanig moeten gaan veredelen, vervolmaken, dat wij tot in de sferen, dus tot in de dood, dat begrip meenemen.

Want de mens die met een bepaald inzicht en begrip sterft, komt in de sfeer die overeenkomt met dat inzicht, met dat begrip en dat bewustzijn, dat hij op aarde had. Mankeerde daar op aarde een heleboel aan, dan mankeert het ook aan de sfeer waar hij komt. Dat is heel verdrietig.

Uit gesprek op 08-08-84:

De mens als hoger wezen

Waar het omgaat, de hoofdzaak is, dat de mens moet inzien dat hij/zij is dat hogere wezen. Daar gaan alle lezingen over. De mens is een hoger wezen. En dat zijn stof gehoorzaamt aan zijn hoger zelf wanneer zijn onderbewustzijn gezuiverd wordt van de emotionele dwangmatigheden van vorige levens. Dat is de hoofdmoot. Daar gaat alles om, daar draait het om. Dat kun je in allerlei onderwerpen belichten. En dan vanuit die belichting, krijg je dus die mens als pure mens met een groot contact met het hoger zelf in de maatschappij, hoe hij moet functioneren. En onverbreeklijk daarmee verbonden is het besef dat het leven na de dood verder gaat. Dus toch weer reïncarnatie, maar ook in de sferen dat het geen halleluja roepen is, op een wolkje zitten of de hel of zo.

Het betekent dus een verandering van de inzichten die het christendom heeft gegeven. Verdieping eigenlijk. Daar vloeit een totaal veranderde maatschappij uit voort.

Geestelijk overleven

Geestelijk overleven, leven na de dood. De dood niet een afsluiting maar een overgang. De dood is welkom, moet er zijn als groei.

Zelfs als de mens zich instelt vanuit de geest op de dood als een fase waar hij doorheen moet kan hij de pijn ook aan. Kan hij die pijn overstijgen letterlijk, werkelijk. Pijn is materie, dat kan je de baas met de geest. Als je de angst los laat ben je baas over de stof, echt letterlijk. Die angst vervormt het, maakt dat de stof baas is, werkt de geest niet, trekt zich terug. De angst is daar, maar wanneer de mens zich kan gaan herinneren: ja, maar ik ben toch geest, ik kan die angst aan, dan wordt die angst vager, waardoor ook de materiële functies van het lichaam anders worden. Dit is één van de grootste gedeelten van die opdracht.

De wijze van sterven leeft door, en is weer een basis als je terugkomt.

En het is me gezegd dat die basis vergeestelijkt moet worden. Want anders herhaalt het zich steeds allemaal. En omdat het brein, de stof eigenlijk, de materie, steeds meer evolueert, groter gaat worden. En wanneer de geest, het hoger bewustzijn niet meer invloed gaat krijgen in dat brein, worden die verschrikkingen groter, stoffelijk ook groter. En voor de mens steeds moeilijker om weer in contact te komen met dat hogere bewustzijn.

Gesprek op 15-05-85:

Seizoensgebonden energie

78.Z.: in de Tempel van de Geest staan seizoengebonden liederen, het lied van de hoop, van de vrede, van de liefde, van de vreugde. Daar zit een heleboel daarvan in en dat is ook op elkaar volgend weer. De 4 seizoenen.

--- Ja want vaak beginnen ze met een sfeertekening van een seizoen.

79.Z.: want elk seizoen heeft een bepaalde energie. En in de herfst is weer de energie van de transformatie, het afsterven van het oude. Die spiraal draait altijd maar door langs dezelfde dingen en steeds hogere of diepere niveaus rakend.

'Het lied van de vrijheid'

Het is herfst. Met mijn gezicht omhoog geheven, loop ik door het kruidig ruikend bos, waar de bladeren kleuren van warm oranje en geel tot donkerrood. De bomen zijn niet meer zo vol, de bladeren vallen nu.

Een sfeer van inkeer omringd mij, een vleug van weemoed bevangt mij. Doch tegelijkertijd is er toch iets van verwachting in de natuur. Ook het sterven roept verwachting op.

Al denkend hierover kom ik bij een klein vennetje, waar het donker water de bewegende bomen weerspiegelt. De wind speelt met de bladeren, ruist in de bomen, zingt van afscheid en verandering. Afscheid van de oude vormen die tot groei en tot bloei hebben geleid van het leven zelf. Peinzend kijk ik om mij heen en zie hoe de natuurwezens hun energieën voorzichtig terugtrekken. Wanneer de geestelijke energie zich terugtrekt, vervalt de stoffelijke vormgeving.

Mij realiserend dat ditgene nu juist ook in mijzelf en in vele anderen plaatsvindt, zet ik mij op een omgevallen boomstam aan het koele donkere vennetje. Het terugtrekken van de geestelijke energie in de natuur wordt door de groepsgeesten der natuur, onbewust gehoorzamen aan de kosmische natuurwetten, gereguleerd.

Is het dan niet een natuurlijk gegeven dat de mens, die het bewustzijn en de rede heeft, ook natuurlijke macht bezit om zijn geestelijke energie te kunnen reguleren waar en wanneer hij dat zelf behoeft? Dat de mens, wanneer hij het behoeft, zijn geestelijke energie kan terugtrekken van alles wat hem obsedeert, opdat hij in de herfst van inkeer en begrip tot nieuw leven kan komen?

Zacht ruist de wind in de bomen, het water rimpelt, bladeren vallen om mij heen. In de stilte van het zijn aan het koele donkere water, begint vreugde mij innerlijk te vervullen.

Vreugde over een flits van begrip, zo diep doordringend in mijn hele wezen, dat ik mij opgenomen voel in een diepe verbondenheid met mijzelf. Deze verbondenheid met mijzelf is de werkelijke natuur, het oerbeginsel, van waaruit ik moet leven, denken en handelen. Deze verbondenheid met mijzelf geeft mij de kracht en de macht zelf over mijn denken en handelen te kunnen beslissen, vanuit een innerlijke vrijheid. Vrijheid verkregen door het opheffen van de dualiteit tussen mijn werkelijke hoger zelf en de façade die ik, gedwongen door mijn eigen emoties, frustraties en projecties had opgericht.

In het fluisteren van de wind hoor ik een lied van verandering, van inkeer in de diepte van moeder aarde. Verandering die nieuw leven zal brengen door nieuwe levensenergie. Transformatie van oud tot nieuw. Zo ook in mijzelf. Ik, de mens, heb zelf de kracht en de macht om tot het totale loslaten van mijn oude gebondenheden te geraken.

Zoals de bladeren moeten loslaten om herboren te kunnen worden, zo mag ik mij zelf door mijn begrip, met de macht van de vrije wil tot vrijheid en harmonie brengen.

Eeuwige leven

--- Het eeuwige leven, hoe ziet u dat?

80.Z.: De spiraal van leven draait van leven tot leven. Reïncarnatie. De liefde Gods geeft de mens de kans, de mogelijkheid om zich van leven tot leven te kunnen vervolmaken, zodat hij ook in de stof een lichtwezen kan worden. Het eeuwige leven betekent dat de mens uiteindelijk zal komen tot een zo groot en volmaakt, totaal bewustzijn van dit goddelijk zijn, dat hij daarmee het eeuwig leven, geestelijk, beërft. Dat hij daarom, daardoor dan niet meer in de stof hoeft te zijn, maar weer terug kan keren tot de wereld van de geest, maar dan verrijkt en bewust. Dit is het eeuwige leven. Het is een proces, een langdurig proces van de hele collectieve mensheid als totaal.

--- U ziet dus ook voor ieder persoonlijk een transfiguratie, een vergeestelijking dus zonder afsterven van het lichamelijke gebeuren? Dus een omzetten?

81.Z.: Nee dat zeg ik niet. Ik zeg dat ieder mens in zich heeft de kracht en de macht om in zijn stoffelijke persoonlijkheid zijn geest te doen zegevieren. Zijn geest lichtend in zijn stoffelijke persoonlijkheid te doen maken. Uiteindelijk wordt dan de stoffelijke persoonlijkheid en de mensheid als totaal, transparant, dus niet meer stoffelijk; dan is de stof als stof niet meer nodig. Maar dat duurt echt nog wel een poosje.

Uit gesprek op 14-06-85:

Opvang na het sterven

82.Z.: Ik denk dat Hij (Meester Jezus; A.H.) duidelijk de betekenis wil laten zien. Als je doodgaat dan wordt je eerst opgevangen en in liefde begeleid. Je krijgt dan een soort rustperiode. Alles is dan groen, een groene omgeving, lichtgroen. Daarna ga je echt op weg. Je ziet jezelf op weg gaan en je ziet dat je door bepaalde fases van bewustzijn heengaat. En altijd voel je daar een liefdevolle aanwezigheid waardoor je dus niet bang bent, waardoor je ook een mate van geluk hebt. Je voelt een harmonie om je heen, geluk. Niets, niemand bedreigt je. Ik denk dat Ze dat daarmee willen zeggen.

Mensen die net dood zijn, die zijn bang. En dan voelen ze wel die liefde en harmonie, maar ze weten eigenlijk niet wat er met hen gebeurt. De mate van bewustzijn die zij hebben wanneer zij daar aankomen bepaalt ook wat zij doorkrijgen van die anderen. Ze krijgen nooit meer dan ze zelf kunnen doen, wat in henzelf zit. Dus wanneer zij het bewustzijn hebben dat ze daar ook zijn om te leren dan gaan ze ook lessen volgen. Als ze dat bewustzijn niet hebben krijgen ze die lessen niet, maar worden ze toch wel met liefde geholpen. Dus elke trilling roept dezelfde trilling op.

Juist in het sterven is al het werkelijke één. En het bewustzijn daarvan moet de overledene zich veroveren door de liefde. De liefde betekent het zodanig liefhebben van het hoogste in jezelf dat je daardoor de stof kunt loslaten. Dus dat mag je niet veranderen. Dat liefhebben van jezelf betekent niet je kleine ik, maar je hoge ik liefhebben, wat een uitvloeisel van God is. Het goddelijke in jezelf zodanig liefhebben dat je helemaal, alles kunt loslaten, dat je cellen zelfs alles kunnen loslaten, waardoor je door je stof heen kunt gaan zonder aangeraakt te worden door de stof.

Dat is wat de Meester Jezus zegt dat je wel bent in de wereld maar niet van de wereld, dus wel bent in de stof, maar niet helemaal door die stof zodanig gepakt, losgeraakt van de geest. Die stof mag je niet losmaken van de geest, maar dat gebeurt wel. En nu is het bewustzijn voor het komende tijdperk dat het de stof weer loslaat opdat geest door de stof heen kan gaan. Dus dan betekent het dat de stof zo vreselijk duidelijk ingrijpend wordt voor de mens dat hij daardoor uiteindelijk die stof kan loslaten.

Dat is hetzelfde als bij de genezing hier bij de mensen: dat ze na de eerste behandeling vaak heel diep juist in hun ellende terecht komen, het bewustzijn daarvan, om er uiteindelijk uit te kunnen klimmen, afstand van te kunnen nemen. En dat is het komende tijdperk, dat die stof zo verschrikkelijk duidelijk wordt voor de mens en ook de leegte van de stof, want stof is stof. Alles wat je gebeurt in je leven heeft een bepaalde mate van vervulling, maar brengt nooit een hogere vervulling. Tenzij je er doorheen gaat, dan wel.

Uit gesprek 18-06-85:

Rituaal, stervensdienst

--- Is het mogelijk om eens per jaar een stervensrituaal te houden, een soort Allerzielen.

83.Z.: Dat is prachtig.

Het H. Oliesel is de zalving om tot het hogere gebied te kunnen komen. Dit is de opening van het Anja-centrum en is de vernieuwing van bewustzijnsimpuls.

Uit gesprek 09-08-85:

Stervensdienst

--- Ik moet de hele tijd denken aan de tekst van de stervensdienst; de katharen hadden een consolementum voor de stervenden maar ook voor de mensen die parfait werden, daar staat iets in van: leg uw ziel in Mijn handen. Nou voel ik telkens: eigenlijk wordt bedoeld, geef het gevoel over aan dat.

84.Z.: Dat betekent, en dat is ontzaglijk belangrijk voor de mens in de toekomst, in de nabije toekomst hoor ik zelfs, dat de mens zich zodanig moet kunnen overgeven in zijn gevoel, zodanig kunnen loslaten in zijn gevoel, in alles wat hij doet en is dat datgene wat over hem zal komen hem geestelijk niet kapot maakt, zodat hij kapot dood gaat. Dat klinkt vreemd, maar begrijp je dat?

Daar is dit allemaal voor gegeven. Maar dat is de ene kant van alles, je zou dit de negatieve kant kunnen noemen, maar dat is het niet, maar de hoogste positieve kant is dat de mens door zo te worden tot een verhoging van beleving, dus integratie in het innerlijk komt, dus tot een een verhoging van beleving veredeld in denken en handelen.

Dat staat daar ook in, dat is de 7 en de 5.

Maar als je dit leest, dit is alleen de mystiek he, maar dan is de innerlijke verbinding en begrip daarvan nog niet duidelijk, dat is die verklaring. En dan de verantwoordelijkheid van de mens zelf wat die ermee doet, dat is de handeling.

De 7

ZEVEN LERINGEN
VOOR HET LICHTWEZEN DE MENS

1. Het begeren in de geest voert u door de verdichting van de stof tot begeerte.
2. Begeerte, gedragen door het vuur van de persoonlijkheid, leidt de mens tot concretisering van deze begeerte in de materie.
3. Begeerte kan niet voortkomen uit liefde, waardoor zij zal leiden tot negatieve gedachten en daden.
4. Indien begeerte wordt onderkend als manifestatie van liefdeloosheid ten opzichte van de medemens, kan zij door de vrije wil gereguleerd worden.
5. De vrije wil kan door regulering der begeerte, het niet erkennen van de immanentie Gods in de medemens, de mate van liefdeloosheid oplossen.
6. Het oplossen van de mate van liefdeloosheid ten opzichte van de medemens leidt tot herstel van de éénheid Gods in de schepping.
7. Het herstel van de éénheid Gods in de schepping leidt tot de eenwording van geest en stof, de liefde.

De 5

VIJF WENKEN
VOOR DE MENSELIJKE PERSOONLIJKHEID

1. Wees uzelf, doch erken het recht van de ander zichzelf te zijn.
2. Het wezen van ieder mens behoeft juist dat niveau hetgeen hij zelf kan belichten.
3. Richt uw straling niet sterker op de ander dan hij zelf behoeft.
4. Beschaam uw medemens niet door uw overtuiging van uw grotere straling.
5. Bescherm het bewustzijn van ieder wezen, opdat hij juist die belichting zal verwerven die hij zelf behoeft.

Uit gesprek 10-10-85:

Zo goed moet er ook een stervensdienst zijn omdat wanneer je dat nieuwe moet gaan vestigen het oude eerst moet verbroken worden. Dat is wat ons gevraagd is om dat in samenwerking, in verbinding te doen met de sferen, met hen die in de sferen leven, 'in vreugde en leed', zij horen erbij, het is een geheel. Waardoor het totale bewustzijn dus iets meer klimt, meer groeit, meer evolueert. En dat is een onderdeel van deze hele boodschap, om éénheid te brengen in alles wat leeft.

--- Ik vind die verantwoording voor ons zo groot worden, ik heb dat nooit zo beseft.

85.Z.: Nee, maar dat is wat anders. Omdat je het niet beseft hebt daarom is nu niet de verantwoording groter geworden omdat je het nu wel beseft, alleen, je hebt het nu in je bewustzijn gekregen. En dan nog kan iedereen alleen maar datgene geven en vanuit datgene zijn in de verantwoordelijkheid aan zoals die persoon op dat moment is.

In de katholieke kerk is dat Allerzielen altijd teveel op het gedenken en gebeden gericht, maar eigenlijk helpt dat dan niet zoveel, het geeft wel iets aan energie, aan kracht, maar hoe bewuster je er zelf van bent, hoe bewuster zij het ervaren. En geen enkel gewoon Christelijk mens, die niets van dit alles weet, heeft ook maar enig idee wat er bedoeld wordt met die ziel die naar een hemel gaat; iedereen heeft daar de meest vreemde ideeën over.

--- Je zegt: hoe bewuster wij zijn en ook de mensen in de dienst; dat zend je dus uit in die éénheid van het zijn en als wij ons bewustzijn van bepaalde dingen hebben degenen die overgegaan zijn hebben daar iets aan.

86.Z.: Die hebben daar ook iets aan. Dat hoeft helemaal niet hetzelfde bewustzijn te zijn, maar in elk geval hebben ze er een flits van op hun eigen niveau, altijd ieder op z'n eigen niveau, elk mens.

--- Ik heb onlangs gevraagd: hoe kun je nu een overledene helpen die slachtoffer is van meer algemene rampen, een vliegtuigramp, een aardbeving, een vloedgolf of wat dan ook en toen zei je, daar heeft ieder mens die daarin omkomt toch ook een individuele verbinding mee. Maar dat is nog heel algemeen gezegd. Kun je ons inzicht geven hoe dat is, hoe mensen die zus omkomen of zo, hoe dat kan, wat voor betekenis dat heeft. Als wij dat inzicht hebben en zonder emoties, dan kan dat invloed hebben.

87.Z.: Maar wat jij vraagt is heel veel. Dat kan ik hier niet in een paar zinnen zeggen, dat wordt een hele avond, dat kan niet zo even tussendoor.

Eigenlijk is dat helemaal niet zo belangrijk in de stof nu, of je door het ene geweld of het andere geweld omkomt. Of dat nou is door een aardbeving of door een vloedgolf, door een vliegtuigongeluk, dat zijn stoffelijke ik zal maar zeggen praktische uitvoeringen. Waar het om gaat is: toen je incarneerde heb je gekozen ook voor de wijze van sterven. En voor de mens is het beter zo weg te gaan en voor de ander is het beter in een heel langzaam bewustwording en dan ook vaak lijdensproces weg te gaan.

Wanneer je kiest voor een plotseling weggaan is het in veel gevallen zo, niet altijd bewust, dat je dan in je leven hebt leren loslaten, waardoor het ergens gemakkelijk is - gemakkelijk is het woord niet, maar haast een weldaad is om zo over te gaan. Andersom, daar staat precies haaks tegenover dat juist mensen die helemaal niet bewust zijn ook heel vaak zo plotseling weggaan. Het een is altijd ergens een component van het andere he, heeft twee kanten.

Plotseling weggaan heeft aan de ene kant een mate van bewustzijn waardoor het kan gebeuren, aan de andere kant een mate van totaal onbewustzijn, waardoor het juist zo gebeurt opdat er meer bewustzijn zal komen.

Maar dit voert echt te ver hoor. Dit is een lezing met heel veel vragen.

--- Ik heb het met die aardbeving gehad, dat ik daar zelf van ging dromen dat ik daar inzat, en toen dacht ik later dat ik contact had.

88.Z.: Waarschijnlijk was je daar, ja, om te helpen.

--- Maar als ik meer bewustzijn daarover heb dan kan ik ook veel beter helpen.

89.Z.: Nou, dat doe je niet in je bewustzijn, niet in je dagelijks bewustzijn, dat doe je vanuit een hoger bewustzijn. Nou, daar weet je het echt wel. Het gebeurt niet dat je zelf zegt: nou ga ik daar naar toe en nu ga ik dit of dat doen, zo is het niet gebeurd.

--- Nee, maar het kan toch wel zijn dat je dan voelt dat de mensen dus bij je zijn die iets is overkomen. En hoe meer inzicht ik daarin heb...

90.Z.: Dat is wel waar. Dan kun je daar in je spreken meer leggen. Maar je hebt toch al heel veel inzicht. Alleen wil je nu nog weten over het plotselinge weggaan in rampen. Kijk eens, ieder mens moet sterven. En men maakt toch bij de incarnatie zelf uit - het klinkt wat vreemd - kiest men voor de wijze waarop. Iedereen moet sterven, dus of je dat nou bij deze ramp of met kanker of met onder een auto komen of weet ik waarmee doet, ergens moet je sterven. Je moet dat sterven ook niet - aan de ene kant is het onontkoombaar, maar niet vanuit angst, maar vanuit een weten dat het zo is. Je moet leren leven met sterven. Daardoor verliest sterven ook zijn verschrikkelijke doem.

--- Maar het is natuurlijk wel zo, zeker wat betreft de nabestaanden: maar waarom heeft mijn vader, of wie ook, het op die manier dat moeten meemaken.

91.Z.: Daar zijn vele antwoorden op, het kan zijn een karmische oplossing, het kan zijn een door het lijden groter bewustzijnsproces; eigenlijk is het wel zo dat hoe meer - en dan wil ik niet propageren dat we nog meer moeten lijden - maar het is wel zo dat hoe dieper het lijden gaat hoe groter het bewustzijn ook wordt. Dat merk je nu in het klein aan ons allen, op geregelde tijden krijgen we, ook fysiek bepaalde a.h.w. weer door die spiraal van allerlei oude gebondenheden heengaan.

Hoe groter die affiniteit er nog mee is hoe dieper je lijdt. Maar dat heb je dan weer nodig om daarvan bewust te worden, totdat die affiniteit daarmee eens een keertje ophoudt. Want dan vindt je ziel dat je persoonlijkheid genoeg bewustzijn daarover heeft. Dus dan hoeft het niet nog een keer. Dat is die eeuwige spiraal.

--- Ik kan me voorstellen, maar misschien moet dat op een lezing, dat als je ook iets vertelt over de manieren van sterven, dat proces, wat dat dan zuivert en wat voor bewustwording dat dan kan brengen; dat helpt zowel bij degene die dat overkomen is als bij degenen die achterblijven en alsmaar daarmee bezig zijn van o je wat erg.

--- En dat geldt niet alleen degenen die het overkomen is maar ook die het gaat overkomen.

92.Z.: Natuurlijk, die hebben er ook mee te maken, het is allemaal een geheel.

--- Dat die nu leven veel bewuster zijn van sterven hoort erbij en het kan op die manier gebeuren en op die manier en dat geeft dan die vorm van bewustzijn.

93.Z.: Ja, want die flits van angst die ieder mens heeft vlak voordat hij sterft, of je dat nu netjes in je bed hebt of onder een auto of waar dan ook, die blijft hoor, die flits, dat kan niet anders. Want elk mens, elk stoffelijk mens, hoe bewust die ook is, heeft toch een instinctief reageren van de in de stof levende cellen om naar die overgang toe te gaan, dat kan niet anders. En alleen mensen die een heel hoog bewustzijn hebben, dus een heel hoog loslatingspercentage sterven a.h.w. gelijkmatig. Toch zit daar nog iets van die flits in maar in gradaties van niveau van bewustzijn minder ervaarbaar.

Uit gesprek op 08-10-85:

Verwerken in de stof

--- Toen ik mijn tante de stervensbehandeling gaf toen ik dacht dat ze sterven ging, toen stierf ze niet. Was dat omdat er toen even een flits was ...

94.Z.: Dat heeft ze nog even willen verwerken in de stof. Want alles wat je in de stof hebt verwerkt dat neem je mee naar boven!

Dus hoe meer je in die stof verwerkt - ik wil niet zeggen hoe makkelijker - maar in elk geval hoe beter je in je verwerking er 'boven' mee kunt werken.

Uit bijeenkomst op 07-03-86:

De onsterfelijke ziel

In al die eeuwen werd ons geleerd dat wij hadden een onsterfelijke ziel. Daar werd verder meen ik niet zo vreselijk veel verder over uitgeweid: daar was de hel, daar was de hemel, maar deze onsterfelijke ziel zweefde eigenlijk in een soort vacuüm. Het ging naar de hel of naar de hemel, in het katholieke geloof ging het ook nog naar het vagevuur. Verder werd daar niet zo over gesproken; dat herinner ik mij tenminste uit mijn eigen zeer leerzame geloofsontwikkeling. Nu weten wij allen dat deze ziel, laten wij het noemen dit hogere energieveld van de mens, inderdaad onsterfelijk is, niet sterft bij de stoffelijke dood, en zich van leven tot leven een nieuwe vorm, een nieuwe stoffelijke vormgeving zoekt. Deze ziel, altijd op weg, altijd op zoek, altijd verlangend, ongestild verlangen, wetend van vervolmaking, van steeds weer opnieuw verstoffelijking om tot vervolmaking door ervaring te kunnen komen.

Dit was een lange weg. Nu is het ik-bewustzijn van de mens die wij nu zijn zo groot geworden, dat wij kunnen begrijpen hoe deze ziel van leven tot leven werd voortgejaagd, vanuit die enorme geestkracht, om zijn hoogste zijn, zijn goddelijkheid, om dat in stof te moeten brengen. Dit weten wij nu. Wij mensen nu met dit bewustzijn kunnen nu, vanuit ons hoger denken, vanuit ons dieper gevoel, nu gaan beginnen met deze ziel te bevrijden van de te grote dwangmatige overheersing om tot vervolmaking te komen.

Hoe doen wij dat? Dat kunnen wij alleen door het inzicht dat wij als mens persoonlijk verantwoordelijk zijn voor onszelf. Dat wij in ons hebben een zo groot goddelijk zijn, dat wij dan in onze stoffelijkheid, in onze ziel en in ons hoogste zijn, in de vereniging van deze drie-éénheid, deze éénheid dan, absoluut tot werkelijke bewuste, het bewuste besef te kunnen komen hoe wij dat hoogste zijn nu in ons stoffelijke ik-bewustzijn kunnen, tot een creatie kunnen brengen, tot werkelijk leven kunnen brengen. Het betekent dat daardoor bepaalde oude waarden, oude denkwijzen, oude beelden, zoals wij zijn opgegroeid, die wij hebben meegekregen vanuit onze jeugd, niet hoeven te wankelen - dat wil ik u niet aandoen - maar wel dat zij verbreed kunnen worden, verdiept kunnen worden, verwijd kunnen worden. Het betekent dat wij zijn als goden. Datgene wat de Christus ons heeft aangereikt, de historische Christus, was een poort van genade om tot ieder mens, tot ieder menselijk wezen aan te kunnen tonen: zo zijt gij ook. Gij hebt de kracht om te zijn als goden.

Uit gesprek op 16-04-86:

Zelfdoding

95.Z.: Ja, een mens die werkelijk tot zelfdoding wil overgaan, daar kunnen allerlei achtergronden bij zitten. Niet alleen tot op je bodem van ellende komen, maar ook heel bewust je los willen maken van dit leven om - en dat is vaak onbewust, want dat weet niet iedereen - het in een volgend leven op een andere wijze eigenlijk dieper naar je opdracht toe te kunnen. Dus de verantwoordelijkheid van de mens die werkelijk tot zelfdoding komt, en dan niet in de paniek, niet in een excès van emotionele escalaties, maar echt heel bewust daartoe komt, dat is zijn eigen verantwoordelijkheid.

De hemel en de hel

In de oude Christelijke boeken lezen wij over de hel en het vagevuur. De hel is de hel die de mens, de overledene, de ziel, zichzelf schept, wanneer hij na zijn dood wordt geconfronteerd met zijn onvermogen, zijn beperkingen, die hij in het leven heeft gehad. Wanneer hem toen niet de kans is geboden zijn begrip te vergroten zal hij in de sferen verblijven totdat hij uit zichzelf begrijpt dat hij de liefde Gods mist, dat hij die nodig heeft. Want de hulp in de sferen kan alleen gegeven worden als de oproepende kracht van degene die daar aankomt, en hulp nodig heeft, dat uitzendt. Ik zie hier en daar onbegrip en vreselijk hard denken. We zullen daar straks over spreken met behulp van vragen en antwoorden. Het idee dat de mens, wanneer hij sterft, meteen een engel wordt en aan de voeten van God zit, is echt niet waar. Wanneer een mens sterft gaat hij over, zoals dat heet, met het begrip dat hij zich op aarde heeft vergaard. Daarom is het zo belangrijk dat wij hier op aarde ons begrip en ons inzicht verruimen, vergroten, verdiepen, vergeestelijken.

Uit lezing op 01-05-86:

Symbool van de zoekende mens

Deze kaars is het symbool van de zoekende mens, die met het kaarsje in de hand rondloopt door al zijn levens heen, op zoek naar zijn ware zelf. En het kost hem duizenden levens, het kost hem haast bloed en tranen om uiteindelijk te beseffen dat hij in ieder leven, hoe slecht hij dat ook heeft gevonden, wat voor emoties hij daar ook aan heeft vastgeknoopt, hij toch in ieder leven altijd, altijd in contact is geweest met zijn eigen hoger zelf, met zijn eigen engel. Dit contact heeft vaak niet bewust zo mogen zijn, maar de mens gaat door een ontwikkelingsfase heen en in de komende tijden zal de mens dus bewust met deze eigen engel op zoek gaan naar de werkelijke innerlijke vrede.

Deze eerste kaars steken wij aan als teken dat al het werkelijke een is, éénheid is. De tweede kaars steken wij aan als symbool van het licht van het bewustzijn. De derde kaars steken wij aan als symbool van de liefde. Zo is de punt naar u gericht, de liefde naar u, van u, in de éénheid, door het licht van het bewustzijn. Alstublieft.

Uit gesprek op 06-05-86:

Mens, zijn eigen schepper

Deze wereld van de geest houdt in dat in ieder mens hetzelfde aanwezig is als in de entiteiten in de wereld van de geest. Wederom dus terugbrengend naar de totale éénheid van al wat is, wat bestaat. Hoe bewuster de mensheid zal gaan worden van het eigen goddelijk zijn, van ieders ander goddelijk zijn, hoe bewuster dit besef zal zijn, hoe dieper de verbinding zal zijn tussen de mensen onderling en met de wereld van de geest. Want dan zal er dus geen scheiding meer zijn. Het leven continueert zich, houdt niet op bij de dood.

Het stoffelijk leven houdt op bij de dood, maar het geestelijk leven, het bewustzijn blijft bestaan. Dit bewustzijn trekt zich terug uit de stof, keert terug naar de sferen en komt daar waar het qua bewustzijn thuishoort. Heeft dan een weg voor zich van loslaten van de aardse gebondenheden, de aardse pijnen en verdrietelijkheden, om uiteindelijk weer tot een totaliteit van geest te kunnen geraken. De weg van ieder wezen, zich losgemaakt hebbend uit de stof, deze weg in de geest kan er een zijn die zeer moeizaam is, zeer pijnlijk zal zijn wanneer het bewustzijn van de zojuist overledene niet is verrijkt en verlicht door het weten van het goddelijk zijn. Mij werd getoond - astrale reizen noemt men dat -, ik werd meegenomen in de sferen en mij werd getoond hoe wezens, entiteiten dus, die aan de stof ontworsteld waren zich in de geest bevonden, juist daar waar hun bewustzijn toen zij nog in de stof waren, hen heen brengen.

Dit zegt dus heel veel. Het betekent dat wat ons geleerd werd op school, dat wanneer je dood gaat je dan meteen in de hemel komt of in het voorgeborchte of in de hel, dat daar een veel en veel genuanceerder begrip van te verkrijgen is voor de mens van nu. Het betekent dat elk mens zijn eigen hel creëert, zijn eigen hemel, zijn eigen voorgeborchte. Dat ieder mens na zijn dood in een tijdsbestek - hoewel daar geen tijd is - maar toch in een tijdsbestek komt waarin hij al het aardse wat hij heeft gedaan of wat hem is aangedaan, moet verwerken. En dat uit deze verwerking uiteindelijk een bepaalde zuivering tevoorschijn komt, waardoor dit wezen zich kan voegen naar het licht, naar een totalere en diepere beleving van het goddelijke éénzijn, het goddelijke al. Dan keert deze mens weer terug in de stof, heeft dan een verdiepter bewustzijn, verhoogder bewustzijn en kan in zijn nieuwe leven tot verdere zuivering en verlossing gaan.

Dit is een eeuwigdraaiend wiel, het wiel - karma noemt men dat - van oorzaak en gevolg. En zo zullen wij steeds weer maaien, steeds weer oogsten datgene wat wij zelf gezaaid hebben.

Uit lezing op 20-11-86:

Waartoe heb ik u geroepen?

"Waartoe zijt gij gekomen?" werd gevraagd. "Waartoe heb ik u geroepen?" Iedere mens hoort in zichzelf deze innerlijke oproep. Ieder mens weet in zichzelf heel diep, dat daar is een bijna onnoembaar iets, een verbinding met een hoog innerlijk zijn. En in ons dagelijkse drukke leven, ach, dat is heel moeilijk om daaraan aandacht te besteden. Maar nu, zoveel mensen krijgen nu zoveel inspiratie, worden ineens bewust van wat men dan zegt 'er is meer tussen hemel en aarde'. Het is een dringende oproep vanuit de sferen: "Mens, mens word wakker, mens word bewust en verenig u met Ons."

Hoe zullen wij mensheid deze aarde in een nieuw bewustzijn kunnen brengen wanneer wij niet kunnen erkennen dat daar is een continuïteit van leven, dat daar niet bestaat een werkelijk sterven, dat daar is een totale éénheid van bewustzijns, ook over de grens van leven, van materie heen. Hoe kunnen wij komen tot een werkelijke éénheid als mensheid al in het besef materie te zijn geworden vanuit de hoogste gebieden, wanneer wij niet nu gaan beginnen met ons open te stellen, met diep in onszelf toe te laten die oproep vanuit deze hogere gebieden in onszelf?

Ik weet niet of u het voelt. Voelt u dat hier is een energie, een verbinding en dat deze zaal niet alleen vol is met u die hier zit, vol is met wezens, met entiteiten - vind ik een naar woord -, intelligenties, bewustzijnsniveaus van hen die ons zijn voorgegaan? En dat er vanuit deze wereld haast gesmeekt wordt dat de materiële mens toch wil komen tot een werkelijke samenwerking, samengaan vanuit het begrip dat leven en dood en bewustzijn één continuïteit zijn.

Uit bijeenkomst op 21-11-86:

Gewoon doen

96.Z.: Ik moet nog één ding zeggen, en dat is op een wat gewoner niveau gelukkig, dat is dat hier om u heen velen zijn die zijn voorgegaan. En dat velen van hen u vragen:

Zij allen vragen u om in datgene wat u brengt naar uw toehoorders, alstublieft, wanneer het u mogelijk is, in uw vrijheid, duidelijk te maken dat sterven een poort tot nieuw leven is. En dat sterven een heel hoog spiritueel gebeuren is, waar mensen vanuit hun macht en vanuit hun achtergronden 'moeten afblijven' - wordt er duidelijk gezegd -, dus niet in handeling mogen overgaan, waardoor dit hoog-spiritueel gebeuren ontwricht of vervormd zou worden. Wel is het een noodzaak om hen die gaan sterven voor te bereiden, niet op een vaag hiernamaals waar zij zich geen voorstelling van kunnen maken, maar hen duidelijk te maken dat het bewustzijn blijft bestaan en zich voortzet op de wijze zoals zij overgaan. Dat het inhoudt dat wanneer zij hier op aarde vernieuwing van bewustzijn zouden kunnen krijgen, inzicht in het goddelijk zijn, inzicht in leven na de dood in opvang na de dood, zij op een andere wijze de poort van het sterven kunnen doorgaan.

Uit lezing op 13-02-87:

Het proces van sterven

Wat geeft het proces van het sterven aan ons mensen? Wij hebben de dood altijd als afschrikwekkend gezien, zo pijnlijk, ons in wanhoop en eenzaamheid achterlatend. Daardoor verscheurt van binnen, zo verscheurt dat wij vanuit deze pijn, vanuit dit verdriet, vaak een te grote, een te dichte emotionele opzending, opsturing, waardoor degene die zich juist moest losmaken van de stof het moeilijk had om in de geest te kunnen zijn. Het is een heel proces, de dood. Voor de moderne mens is iets wat hij wil bestrijden met zijn wetenschap, met zijn kennis en waar hij toch niet (ik zeg voor het gemak altijd maar hij) aan kan ontkomen. Maar eigenlijk wil die mens van nu dat niet erkennen; eigenlijk wil hij die dood doodzwingen zich ervan losmaken. Het hoort niet bij mij, ik moet die pijn niet, het kan niet waar zijn.

Vanuit de sferen is gevraagd om hier heel diepgaand met u op in te gaan om het zo naar u toe te brengen, u zo aan te reiken, dat wij mensen de dood beginnen, kunnen gaan beginnen te zien als een voortgang van het leven. Een voortgang van het leven in de stof, maar dan deze voortgang zich voortzettend in de geest. Wij leerden altijd dat wij een heilige onsterfelijke ziel hadden en die ziel ging dan naar de hemel, de hel of het vagevuur. In de Begeleiding vanuit de sferen werd mij dat wat genuanceerder verder uitgelegd.

Die mens moet zich gaan losmaken van alle materiële gebondenheden. En daar heeft de mens het ontzaglijk moeilijk mee. Wanneer het bewustzijn van de mens nu gericht kan worden op het besef het inzicht - dat dit sterven een voortgang is en hem niet in het niets doet vallen - in een zwart gat - maar dat dit voor die mens werkelijk de voortgang van zijn evolutiegang is, dan zou ons bewustzijn dit sterven kunnen accepteren en kunnen wij daar anders mee omgaan.

Dan zal er een intensere en een diepere begeleiding van de stervende komen. Dan kan de stervende mens zodanig worden begeleid dat hij gaat begrijpen dat hij niet op weg is zichzelf totaal te verliezen, maar dat hij op weg is naar een veranderde vormgeving waardoor hij in een vernieuwing van bewustzijn kan komen.

Wat is sterven?

Sterven is dat de stof zich losmaakt en vervalt. Sterven houdt in, dat omdat de stof vervalt, en de gebondenheid aan die stof ook vervalt, de geest vrijer wordt. Dit houdt dan weer in dat door die vrijheid van geest dat bewustzijn van deze mens zich steeds verder kan gaan ontwikkelen tot hoger bewustzijn tot een diepere integratie van het goddelijk zijn. Dat is de weg zoals ik die even moest aanduiden - maar nu: Het sterven op zich.

Ik wil twee voorbeelden geven, een ziektebeeld en een langzaam sterven, waarin die mens begeleid kan worden totdat hij in een innerlijke vrede deze dood, dit sterven, kan doormaken waardoor er een zodanige harmonie in hem komt dat het "loslaten" proces gemakkelijker zal zijn.

Dan is daar de plotselinge dood de dood door ongeval. De mens onbewust van het weten van voortgang van bewustzijn - voortgang van evolutie in bewustzijn in hogere vormen - daardoor - zo plotseling uit de stof wordt gehaald dat daar problemen door kunnen komen, na de dood, na het sterven, na de overgang. De bedoeling dus vanuit de sferen is, en ook wat de moeder der stervenden, Elisabeth Kübler-Ross, dus overal ter wereld brengt dat is dezelfde inspiratie, de mensheid te brengen tot een werkelijke bewuste acceptatie van de dood. Op welke wijze de dood dan ook naar hem toekomt. Bewust accepteren dat de dood een onontkoombaar stuk levensweg is. Dan wil ik nu ingaan op:

"Het is niet een momentopname dat sterven".

Nee, zeker niet. Daar kunnen wij dus in ons leven, leven-dood-leven, dus in ons leven kunnen wij ons daarmee vertrouwd maken.

Sterven, een inwijding

Het cruciale moment daar, waar de ziel afscheid neemt van de stof, dat moment is een zeer heilig moment. Dit moment zou eigenlijk en misschien zeg ik vraag ik wel wat te veel, zou eigenlijk niet verstoord mogen worden door de te grote emoties en het te grote verdriet van de achterblijvenden. Dit moment is een inwijding voor de mens. Zo goed als de geboorte een inwijding is, zo is het sterven ook een inwijding. Dit is een hele grote inwijding voor de mens en wanneer de mens, bewust wetend deze inwijding kan doormaken, dan is dat voor die mens een zo groot gegeven op zijn verdere lichtweg.

Wat is zijn verdere lichtweg?

Zijn verdere lichtweg is, wanneer hij los van de stof, de integratie van dit goddelijk zijn, eigen moet maken en in datgene wat is gegeven, wat doorkomt, wordt duidelijk aangetoond dat het bewustzijn wat de mens op aarde heeft, absoluut de basis is van het bewustzijn dat hij zich in de sferen zal verkrijgen. En dat hoe bewuster hij op aarde is in zijn gewoon dagelijks bewustzijn, hoe bewuster hij in de geest is van dit goddelijk zijn.

Bij de overgang staan vaak de zielen van onze geliefde overgeganen ons bij. Is daar geen familie, dan zijn daar altijd mensen die je gekend hebt, die een bepaalde verbinding met je hebben, die je bijstaan, die je helpen. Op de astrale reizen die ik mocht gaan, mocht doen, werd mij getoond dat in de geestelijke gebieden, in een wat groen diffuus licht zag ik, als het ware opvangcentra zijn. Misschien vindt u dit wat vreemd klinken maar het bewustzijn kiest zich dus de menselijke vormgeving van de mens die je in de stof geweest bent. Degene die overgaat ik wil niet meer van dood spreken, maar overgaat van stof naar geest, wordt liefdevol opgevangen en begeleid. Totdat deze ziel een zodanige mate van kracht heeft gekregen dat hij zijn eigen lichtweg kan vervolgen. Dit betekent dus voor de mens die achterblijft zoals u dit nu hoort, ik vraag niet van u dat u dit onmiddellijk moet geloven, maar het kan u zoveel pijn besparen. Zoals mij dat is getoond is het dus dat die geliefde die overgaat als het ware een hele verre reis gaat maken. Zoiets als wanneer je kinderen emigreren naar Canada of Australië of zo, en dan heb je het weten in jezelf: "Nou die zie ik dan over 10 jaar of zoiets nog weer eens terug."

Maar dat weten heb je nu ook, want je ziet hen terug. Je ziet hen absoluut terug. Want alle bewustzijns zijn ook weer een éénheid, zij zijn verbonden en gedeeld opdat zij individueel konden worden vanuit het totale goddelijke zijn. Dit is één aspect daar wil ik straks graag uw vragen over en een dialoog met u hierover, zodat wij dat meer kunnen uitdiepen, want ik ga graag in op datgene wat juist in u leeft.

Het tweede aspect: "Wat gebeurt verder met die mens"? Wat gebeurt op zijn lichtweg? Hoe komt hij terug?

Hij komt terug in een andere vormgeving, in een andere stoffelijke vormgeving, maar met dat bewustzijn. Die mens is een energieveld van bewustzijns energieën van bewustzijnsniveaus van trillingen van leven tot leven. Wanneer die mens overgaat, verzamelt hij als het ware in zijn bewustzijn vele, vele aspecten van al deze levens. Eerst na de opvang, na de begeleiding, wanneer de kracht is gekomen, gaat deze overledene zijn leven na, gaat zijn laatste stoffelijke leven na en kijkt daarin: dit had ik beter of dat had ik zus of zo kunnen doen.

In ieder mens leven daar de schuld, de miskennis, de twijfel, de angstgevoelens, ook zo in het bewustzijn van een overgegene. In dit bewustzijn van deze overgegene is, wanneer hij of zij de dwangmatigheid, de dwangmatigheid van de gebondenheid van de stof kan loslaten, verruiming en bevrijding, waardoor deze overgegene de weg tot de werkelijke hele diepe integratie met God, met het goddelijk zijn, als het ware makkelijker kan gaan dan wanneer hij nog gebonden zou zijn aan de aardse emoties, gebondenheden. Nu wordt mij zeer duidelijk gevraagd vanuit de sferen, om

toch vooral te willen laten zien hoe moeilijk het is, en deze kerk is vol, hoe moeilijk het is voor een stervend mens en voor een al gestorven mens zich werkelijk los te maken van de gebondenheid van het aardse leven. Van alles wat deze mens in zijn aardse leven heeft beleefd. Wanneer zijn achtergebleven geliefden hun liefde alleen maar richten op de pijn van het afscheid en van daardoor de afgescheidenheid, dan hebben zij het dubbel moeilijk.

Ik propageer natuurlijk niet dat wanneer een geliefde sterft dat je daar helemaal geen verdriet over kunt hebben, dat is onmenselijk, dat bestaat ook niet. Maar het is wel zo dat die achtergebleven mens door het inzicht dat hij hierover gaat krijgen zijn verdriet zodanig kan gaan hanteren en daardoor transformeren, daardoor ook reguleren, waardoor er vrijheid komt vanuit onze aardse energie-uitzending, uitstraling naar die overgegene, die daardoor dan beter los kan laten. Begrijpt u hoe verschrikkelijk belangrijk dit is? Ik hoop zo dat u straks hier met mij daarover in dialoog wilt gaan.

Die bewustwording die de dood geeft

Aan de achtergebleven mens. Daar wil ik eerst mee beginnen, wanneer die achtergebleven mens dus inderdaad zich los kan maken van die te grote gebondenheid aan deze geliefde die weg is gegaan, daarin zo groot zijn, dat hij daardoor meedeelt aan alle bewustzijns die leven in de sferen om ons heen. Want, zo wordt mij gezegd, wij leven in alles met u: in zon en regen; in licht en duisternis; wij zijn met u verbonden in het totale bewustzijn. Wanneer wij dus tot verruiming komen in dit bewustzijn dan delen wij dit mee aan hen die leven in de sferen. Kunt u zich voorstellen hoe belangrijk dit is? Dat is de bewustzijnsverruiming die vanuit ons kan gaan.

Wat is de bewustzijnsverruiming van hen die verder gaan?

Zij, die zonder stof in de geest hun weg gaan vervolgen. Dit betekent dat vanuit deze verruiming zij die, wat ik zojuist zei, die veel diepere integratie met het goddelijk zijn kunnen verkrijgen. Daardoor een veel dieper inzicht kunnen verkrijgen in hun menselijk bestaan die zij hebben gehad, waardoor er in hen een zodanige vernieuwing kan komen, een zodanige moed, waardoor zij weer terug kunnen in het stoffelijk leven. De titel van deze avond is dan ook "Leven-Dood-Leven".

Kunt u begrijpen dat wanneer u overgaat met een verruiming van bewustzijn over wat ik hier allemaal zeg, dat je terugkomt, in een andere stoffelijke vormgeving, maar met juist dat unieke zijn, jouw eigen hoogste goddelijke kern in jouzelf, die in al die levens, die hele kosmische ketens van levens, bewaard is gebleven. Hoe dan juist daarin een zodanige verruiming kan komen dat in het menselijk zijn weer een nieuw stukje gegaan kan worden op deze weg van innerlijke en van geestelijke evolutie.

Hierdoor gebeurt dan wat steeds gevraagd en gezegd wordt dat: door dit samenspel van de stoffelijk levende mens, waardoor er een bewustzijnsverruiming gaat ontstaan met die geestelijk levende mens, het totale bewustzijn van dit gehele planetenstelsel steeds dieper en groter kan worden. Groter dus van het goddelijk zijn in alles. Dit houdt dan in dat wat ooit is gezegd: "Want zijt gij niet als goden" voor de mens wordt, niet in de hoogmoed aan God gelijk te willen zijn, maar in God gelijk te zijn. Want wij zijn geschapen naar Zijn beeld en gelijkenis.

Zijn beeld en gelijkenis in Zijn Goddelijke Geest in ons mensen.

Dit kan alleen bereikt worden wanneer de mens in zijn dagbewustzijn, zoals wij allen zijn, gewoon in ons eigen denkvermogen deze verruiming, deze vernieuwing kan accepteren. Want hierdoor wordt het ons dan mogelijk gemaakt om in ons bewustzijn onze grenzen te verleggen en ons daardoor als het ware een nieuwe wijde horizon te scheppen, waardoor wij actief steeds deelnemen aan het nooit eindigende scheppingsgebeuren.

Dit nooit eindigende scheppingsgebeuren

Wij mensen die daar zo onze eigen verantwoordelijkheid en onze eigen deeltaak in hebben. Dit houdt in dat wanneer wij toestaan in ons rationele bewustzijn, ons diepste gevoelsgebied, de mystiek in onszelf, daar waar God huist, wanneer wij toestaan dit te verbinden met ons rationele bewustzijn, die velden van energie die in ons functioneren, van ons hersenstelsel opengaan en kunnen gaan functioneren zoals tot nu toe nog niet mogelijk is geweest. Dan ziet u nu wat een enorm en groot gebeuren het sterven is voor de mens. Wanneer de mens begrijpt, tot een werkelijk zo diep inzicht komt, dat sterven is opnieuw leven, verder leven, in terugkeer. Dit houdt in dat die mens dan eindelijk heel bewust kan accepteren dat hij werkelijk is een geestelijk wezen in een stoffelijk zijn, gekomen vanuit de hoogste geest, in het stoffelijk zijn geïncarneerd opdat materie opgetrokken kan worden, uiteindelijk geïntegreerd kan gaan worden in geest.

Dit is dus een continuïteit, een continuïteit van leven waarin dood een rustpauze, een adempauze is, een verdieping, een ingang in een inwijding, zoals vroeger in de oude mysteriescholen gebeurde. Maar dan in een inwijding zo diep, zo stil, zo lichtend in jezelf dat daaruit voortkomt, en dat is ontzaglijk groot, de nieuwe kracht, de nieuwe moed om weer een mens te willen worden.

Wanneer u op deze wijze naar dood en naar sterven kunt kijken, zo kunt ondergaan, zo in uw begeleiding met de stervende kunt zijn, dan biedt u deze stervende mens een ontzaglijk groot-lichtend-hoopvol gebeuren aan. Dan geeft u die mens wat Toine zonet zong, een hand, misschien een heel klein duwtje in de rug om de moed te krijgen te willen sterven, opdat hij ook weer kan leven en dan met dat leven bedoel ik in de geest, dieper, inniger in God, en daardoor terugkerend, bewuster van God in de stof.

Hoe groot is onze verantwoordelijkheid om zo met de dood en zo met het leven om te gaan?

Hoe groot is onze verantwoordelijkheid om in een grote eerbied al het gegevene wat ons is gegeven in de afgelopen 2000 jaren, in die waarden te laten die ze hebben. Toch nu de weg van vernieuwing te durven gaan en op deze weg daarin niet alleen te betrekken degenen om u heen, maar daardoor te betrekken degenen om u heen in de geest.

Wat een pijn is het voor hen die leven over de grens van materie om te zien en mee te maken hoe bang wij zijn, hoe wij griezelen daarvan, afschuw hebben daarvan en zijn zij niet onze geliefden? Zijn zij dus nu dan niets meer waard omdat zij geen stoffelijk lichaam hebben? Hier, zijn aanwezig velen, velen in de geest. Zij leren net als wij allen van alles wat wordt gezegd. En doordat zij zich hierdoor, door datgene wat zij leren, het inzicht wat zij krijgen, langzaam aan kunnen losmaken van hun emotionele aardse gebondenheden, weten zij nu dat zij die weg van het licht kunnen volgen en daarin, daar is ook onze verantwoordelijkheid.

Hoe zullen wij dan nu verder gaan hierin?

Vanuit de mens zal nooit zijn het oproepen van de geest, dit druist in tegen Goddelijke wetten, kosmische wetten. Zo goed als u als mens niet zomaar uw buurman of uw buurvrouw, zonder dat hij of zij dat wil iets kunt opdringen of kunt aanpraten, of, nou ja dat is ook opdringen. Ik bedoel hiermee vanuit het respect, vanuit de eerbied, die wij hebben voor het leven, hebben wij dus dezelfde eerbied voor datgene wat wij dood noemen, maar wat ik zou willen noemen "geestelijk" leven. Het leven over de grens van materie. En dat is waarom wij niet het recht hebben om hen die leven in de geest, van ons zijn heengegaan, als het ware te dwingen en op te roepen om weer in onze nabijheid of in de stof te zijn. Wanneer er vanuit de sferen een handreiking wordt gedaan, dan is het aan ons om die te accepteren. En dit moest ik dus nog even heel duidelijk zeggen.

Zoudt u, zoals u hier zit, u willen, durven openstellen vanuit een diep respect in uzelf, vanuit een stilte in uzelf, los van verlangens, los van begeerten, banale nieuwsgierigheid, wat dan ook, zou u werkelijk verbonden durven, kunnen zijn. Verbonden met de wereld van de geest. Er wordt al zolang gevraagd om tot deze verbinding te willen komen, want het heft grenzen op, het geeft u rijkdom, het geeft u vrede. Ik bedoel niet alleen maar contacten hoor met de andere kant zoiets van eh ...

Dat heb ik ook eens meegemaakt, in een bepaalde tijd van mijn leven heb ik mij even in een bepaalde, hoe zal ik het noemen, vereniging begeven. Zoiets van "de groeten van oom Piet en tante Sien". Dat bedoel ik echt niet en dat is ook niet wat vanuit de sferen wordt bedoeld.

Wat wel wordt bedoeld is de vraag vanuit de sferen: mens durf jij vanuit jouw leven in de stof jouw bewustzijn zodanig te openen, zodanig ontvankelijk te worden dat jij met ons, wij die leven in de geest, tot een éénheid van bewustzijn in Gods liefde kan komen, zodat juist door deze verbinding de integratie van dit goddelijk zijn op een diepere wijze tot ons stoffelijk levende mensen kan doordringen, waardoor wij het weer geven en het weer terugkomt in de continuïteit zoals ik u net heb beschreven.

Vragen en antwoord

Euthanasie

--- Is het niet zo dat er tegenwoordig te gemakkelijk overgegaan wordt op euthanasie? Ik denk vaak uit angst voor pijn of angst voor lijden. Toch weet ik niet goed hoe ik daar mee om moet gaan. Ik zou mensen willen zeggen: 'doe het niet.' Of: 'wacht er mee.'

Misschien dat het ook niet juist is, misschien dat zoals jullie nu zeggen van: 'je kunt dat zelf kiezen.' maar dan toch niet met een infuus zou ik zeggen. Ik zou graag jullie mening daarover weten.

97.Z.: Ik denk dat je niet "jullie" moet zeggen, want ik wil nu spreken vanuit hetgeen zoals ik het heb door gekregen. Dat actieve euthanasie nu nog niet, Hij zegt niet geoorloofd, maar wel, nog niet klaar is voor de mens. Omdat de mens nog niet weet, nog niet bewust is wat hij daarmee doet. En ook niet wat voor karma hij daardoor op zichzelf en op degene laadt die deze euthanasie laat plegen. Passieve euthanasie wordt toegestaan, althans toegestaan zoals ik het hoor uit de Begeleiding, kan, mag, wanneer de mens die dat met zich wil laten gebeuren, dit ook werkelijk bewust wil. In de onderscheiding of dit gebeurt vanuit angst voor pijn, de pijn an sich, en of die pijn en de angst daarvoor op een andere wijze is te overwinnen dan eigenlijk lichtvaardig dan het leven te beëindigen. Maar dit bewustzijn, waar we het nu over hebben, is iets wat nu heel langzaam gaat groeien in de mens. Dus dat moet nog helemaal uitgebouwd worden, uitgediept worden. Dit is dus een hele nieuwe benadering. Ik denk ook voor de medici, hoe hiermee om te gaan.

--- Hoe is het, in verband met het voorgaande, met het uitvoeren door derden in verband met onvermogen van de patiënt, b.v. een diep dement of een diep zwakzinnig persoon, dat de ouders, familieleden of deskundigen tot bepaalde beslissingen komen?

98.Z.:

*"Gij mens van deze tijd"
"Gij zult hen die Ik u heb toevertrouwd,
wanneer zij zelf niet meer in staat zijn
in het bewustzijn met Mij te verkeren
in het dagelijks bewustzijn,
zeer goed in uzelve nagaan,
juist vanuit hetgeen vanuit Mij in u is,
het geweten,
hoe gij hierin u zult verhouden.*

*Elk lijden
heeft naast de menselijke negatieve aspecten,
waarin zeer grote positieve waarden liggen,
een inwijdingspoort
om te kunnen komen
tot verlichting en tot hogere bewustwording.*

*Gij mens van deze nieuwe tijd,
ga niet alleen af op de beperking van uw denken
of de insnoering door uw emoties,
doch richt u in uzelve
op uw verbinding met dit goddelijk zijn in uzelf.
En alleen zo, vanuit deze diepe verbinding,
waarin gij de plicht hebt uw gebondenheden,
uw angst, uw hartepijn
om het lijden van hen die u lief is,
los te laten
opdat gij werkelijk leeg, en daardoor vrij
en in uw universele zijn verlicht,
uw beslissingen kunt nemen.*

*Wij, uw Broeders in de geest,
Wij, de krachten van Liefde en Wijsheid
die u, mensheid begeleiden,
mogen hierin niet u de wet stellen,
daar gij mens, vanuit uw goddelijke zijn
de beschikking heeft over uw vrije wil.*

*Doch bedenk wat gij op u laadt
aan kosmisch, wereld, en individueel karma
wanneer gij handelt
vanuit de beperking van het denken
en de insnoering vanuit uw emotionele gebondenheden.*

En zo reik Ik u het zwaard des onderscheids.

AUM."